

EDITORIAL

Αλληλεγγύη με τον παλαιστινιακό λαό
Να τελειώσει η κατοχή

Έχει το Ισραήλ “δικαίωμα στην αυτοάμυνα;”

Γάζα: Η επικείμενη καταστροφή και
η επείγουσα ανάγκη να τη σταματήσουμε

Αλληλεγγύη στους αγώνες των λαών
ενάντια στον ασύδοτο ιμπεριαλισμό

Γιατί οι Ουκρανοί πρέπει να
υποστηρίξουν τους Παλαιστίνιους

Από την Ουκρανία στην Παλαιστίνη:
το δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση

Αν στο όνομα της “ειρήνης”
προδώσουμε τους Ουκρανούς,
όπως τους Παλαιστίνιους...

ΗΠΑ / Κίνα: Ο πόλεμος
των μικροεπεξεργαστών

Φεμινιστικές αναλύσεις
και προοπτικές

Κάμπινγκ νεολαίας 2023:
Η σημασία του διεθνισμού

Οι μέρες που διανύουμε είναι σημαδεμένες από το σοκ και δέος που έχουν προκαλέσει η “αντεπίθεση” της Χαμάς και “ο πόλεμος κατά της Τρομοκρατίας” που ακολούθως εξαπέλυσε το κράτος του Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας. Οι αντιδράσεις και οι στάσεις απέναντι σ’ αυτά τα δραματικά γεγονότα διασταυρώνονται και αναμετρώνται με εκείνες γύρω από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία που έχει προηγηθεί. Αυτό το τεύχος του “Τέσσερα” είναι απολύτως δικαιολογημένα αφιερωμένο στη νέα ανάφλεξη στη Μέση Ανατολή και επιχειρεί στο μέτρο του δυνατού να βάλει τα πράγματα στη θέση τους· από τη σκοπιά της διεθνιστικής αλληλεγγύης των καταπιεζομένων και της κοινωνικής χειραφέτησης, την οποία η 4η Διεθνής επιδιώκει να υπηρετεί.

Δημοσιεύουμε την πρώτη αντίδραση του γραφείου της 4ης Διεθνούς: **“Η πρώτη αιτία της βίας είναι η κατοχή της Παλαιστίνης από το ισραηλινό κράτος”**. Ο Γιάννης Φελέκης, στη συνέχεια, αποδομεί την ιδέα ότι η καταστροφή της Γάζας από το κράτος του Ισραήλ υπακούει σε κάποια έννοια “διεθνούς δικαίου”. Αναδημοσιεύουμε μια από τις πρώτες αναλύσεις του συντρόφου μας και μελετητή των συγκρούσεων στη Μέση Ανατολή Gilbert Achcar που αναδεικνύει **τα “διπλά μέτρα και σταθμά” της Δύσης** που μονόπλευρα στέκεται στον πόνο των Ισραηλινών θυμάτων της Χαμάς και υποτιμά τη συνεχιζόμενη ταπείνωση και απάνθρωπη μεταχείριση του παλαιστινιακού πληθυσμού από τις ισραηλινές δυνάμεις κατοχής. Από την άλλη, δεν διστάζει να καταδείξει τα αδιέξοδα της στρατηγικής της Χαμάς: “ Η ιδέα ότι ο παλαιστινιακός λαός θα μπορούσε να επιτύχει την εθνική του χειραφέτηση μέσω της ένοπλης αντιπαράθεσης με ένα ισραηλινό κράτος που είναι πολύ ανώτερο στρατιωτικά είναι παράλογη. **Το πιο αποτελεσματικό επεισόδιο του παλαιστινιακού αγώνα μέχρι σήμερα ήταν άοπλο: Η Ιντιφάντα του 1988** προκάλεσε βαθιά κρίση στην κοινωνία, το πολίτευμα και τις ένοπλες δυνάμεις του Ισραήλ και κέρδισε για τον παλαιστινιακό αγώνα μαζική συμπάθεια σε όλον τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένων των δυτικών χωρών.”

Οι θέσεις της εκτενούς απόφασης της Διεθνούς Επιτροπής της 4ης Διεθνούς, που συγκλήθηκε δια ζώσης αυτόν τον Οκτώβριο για πρώτη φορά μετά το ξέσπασμα της πανδημίας, επιχειρούν να θέσουν το ζήτημα με μεθοδολογική σαφήνεια: άρνηση της στρατοπεδικής λογικής στο φόντο των ενδοϊμπεριαλιστικών συγκρούσεων της εποχής μας και **επιβεβαίωση της αρχής της αυτοδιάθεσης των λαών** ανεξάρτητα από τα όρια των πολιτικών ηγεσιών των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων και κινημάτων. Από την άλλη πλευρά το εργατικό κίνημα όμως δεν είναι υπόλογο στις αστικές και αντιδραστικές ηγεσίες των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων: “Επιμένουμε στην οικουμενικότητα αρχών όπως το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης και το δικαίωμα στην αντίσταση, είτε στην Ουκρανία, είτε στην Παλαιστίνη, είτε αλλού. Υποστηρίζουμε την αντίσταση ενάντια στους ολιγάρχες και τους καπιταλιστές όπου κι αν δρουν και δεν έχουμε αυταπάτες για τις αντιδραστικές και δεξιές ηγεσίες. Υποστηρίζουμε τον αγώνα ενάντια στην ακραία φιλελεύθερη ατζέντα της κυβέρνησης Ζελένσκι και ενάντια στην ευθυγράμμισή της με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Καταδικάζουμε την αντιδραστική κοσμοθεωρία της Χαμάς και απορρίπτουμε τις εγκληματικές τακτικές της.”

Τέλος κρίναμε ιδιαίτερα σημαντικό και απαραίτητο να αναδείξουμε τις φωνές αντίστασης από το σοσιαλιστικό και φεμινιστικό Ουκρανικό κίνημα. Η Daria Suborona αναλύει “γιατί οι Ουκρανοί πρέπει να υποστηρίξουν τους Παλαιστίνιους”. Οι δύο λαοί είναι θύματα εισβολής και κατοχής. **Οι Ουκρανοί που έχουν βιώσει την καταστροφή του Μπαχμούτ και της Μαριούπολης δεν μπορούν να παραμείνουν ουδέτεροι μπροστά στο βομβαρδισμό της Γάζας.** Η “κοινωνική αντίσταση” στη Ρωσική ιμπεριαλιστική εισβολή δεν είναι δυνατό να παραμείνει δέσμια των διπλωματικών ισορροπιών με τους δυτικούς συμμάχους της που η κυβέρνηση Ζελένσκι προσπαθεί να διατηρήσει. Η Χάνα Περέκοντα προσεγγίζει τη σχέση των δύο πολέμων από μια αντίστροφη κατεύθυνση. Ο κόσμος δεν πρέπει να αφήσει να γίνει στην Ουκρανία ότι έχει γίνει τα τελευταία 50 χρόνια στην Παλαιστίνη, να υπάρξει δηλαδή στο όνομα της “ειρήνης” κανονικοποίηση της κατοχής και της ανελευθερίας.

Το περιοδικό «4» έχει για κύρια λειτουργία να εκδίδει στα ελληνικά το λόγο και τις βασικές επεξεργασίες της 4ης Διεθνούς, μέσα από τα ντοκουμέντα της, όπως και τμημάτων και βασικών στελεχών της. Εκδίδεται από το ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς, που έχει τον ιδιόμορφο τίτλο ΤΠΤ (“Τεταρτοδιεθνιστική Προγραμματική Τάση”), καθώς δημιουργήθηκε το 2017 ως πραγματική τάση μέσα στο τότε ενιαίο τμήμα της 4ης Διεθνούς, δηλαδή την ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, πριν αυτή διασπαστεί οριστικά το 2021. Η ΤΠΤ κράτησε το όνομα αυτό και συνεχίζει την εκδοτική της δραστηριότητα ως τέτοια και διαδικτυακά, όμως αποφάσισε να ενταχθεί και στις συγκεκριμένες διεργασίες ανασύνθεσης της ελληνικής αντικαπιταλιστικής και ριζοσπαστικής αριστεράς, εντασσόμενη στη σημερινή “Αναμέτρηση”, απ’όπου και δίνει τη μάχη της πολιτικής συγκρότησης για τη σοσιαλιστική χειραφέτηση, προσφέροντας ιδιαίτερα τις διεθνείς μας επεξεργασίες.

Για περισσότερα, βλ.: <https://tpt4.org/quid/>

Περιοδικό «4» | No 12 | ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2023 | Υπεύθυνος έκδοσης: Γιάννης Φελέκης

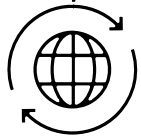
Διαδικτυακές διευθύνσεις:

site: <https://tpt4.org> | email: info@tpt4.org | Facebook: /TPTtetarti

Instagram: [tpt4gr](https://www.instagram.com/tpt4gr) | Twitter: /Okde4T | Telegram channel: [tme/tpt4_gr](https://www.telegram.me/tpt4_gr)

Mastodon: [@tpt4@mastodon.world](https://mastodon.world/@tpt4)

ISSN 3057-5591

4η Διεθνής Αλληλεγγύη με τον παλαιστινιακό λαό Να τελειώσει η κατοχή

Η πρώτη αιτία της βίας είναι η κατοχή της Παλαιστίνης από το ισραηλινό κράτος. Είναι οι Παλαιστίνιοι(-ες) που κυρίως υφίστανται θανάτους και καταστροφές κατά τα τελευταία 75 χρόνια. Η κατάσταση στη λωρίδα της Γάζας είναι ιδιαίτερα απάνθρωπη. Ο πληθυσμός εκεί υποβάλλεται σε ταπεινώσεις, συλλογικές τιμωρίες και σε διαρκή βία εκ μέρους του ισραηλινού κράτους. Οι εκκλήσεις για “αποκλιμάκωση” είναι μάταιες και οι μονομερείς καταδίκες της βίας της Χαμάς είναι υποκριτικές, όσο δεν αγγίζουν την πρώτη αυτή αιτία.

Το ισραηλινό κράτος, που κυβερνιέται από συνασπισμούς, έχει υιοθετήσει μια στρατηγική που συνίσταται στη μετατροπή της λωρίδας της Γάζας σε μια ανοικτή φυλακή, η οποία υποβάλλει τον πληθυσμό της σε βίαιες και συνεχείς επιθέσεις. Η επίθεση της Χαμάς έδειξε τον αστήριχτο χαρακτήρα της απάνθρωπης αυτής στρατηγικής. Αλλά, αντί να αναζητήσει τα μέσα για να σταματήσει τη βία και τα δεινά, το ισραηλινό αποικιακό κράτος, με τη στήριξη των δυτικών κυβερνήσεων, το μόνο που κάνει είναι να ενισχύει όλο και περισσότερο τη στρατηγική αυτή, καθιστώντας έτσι αναπόφευκτες νέες αιματοχυσίες και περαιτέρω δυστυχίες.

Ακούμε ήδη φωνές να απαιτούν εντατικοποίηση στην καταπίεση του παλαιστινιακού λαού, μέλη της ισραηλινής κυβέρνησης υιοθετούν γενοκτονικές ρητορικές για μια πάλι κατά των “απάνθρωπων κτηνών”, καθώς και τελείως κυνικές εκκλήσεις στους Παλαιστίνιους να φύγουν από τη λωρίδα της Γάζας αν θέλουν να προφυλαχθούν από τις ισραηλινές επιχειρήσεις. Αυτά ισοδυναμούν με επιδείνωση ακόμα περισσότερο μιας κατάστασης που προκαλεί πάρα πολλά θύματα σε παλαιστίνιους και ισραηλινούς, θύματα για τα οποία εκφράζουμε τη λύπη μας.

Καταδικάζουμε την υποκρισία αυτών που ενεργούν ως εάν η βία εμφανιζόταν από το πουθενά αγνοώντας τα 75 χρόνια αποικιακής καταπίεσης του παλαιστινιακού λαού από το ισραηλινό κράτος. Τίποτα δεν μπορεί να δικαιολογήσει τις επιθέσεις με στόχο άμαχους και η αρχή αυτή θα έπρεπε να γίνεται παντού σεβαστή με καταδίκη όλων αυτών των εγκλημάτων πολέμου. Αρνιούμαστε να ενταχθούμε στη χορωδία αυτών που καταδικάζουν τη βία όταν

αυτή προέρχεται από Παλαιστίνιους, αλλά που την αγνοούν ή και την υποστηρίζουν μάλιστα ενεργά, όπως οι δυτικές κυβερνήσεις, όταν πρόκειται για εγκλήματα πολέμου και εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας από το ισραηλινό κράτος. Η λεγόμενη διεθνής κοινότητα είναι βαθιά συνένοχη του αναπόφευκτου της βίας και δεν προσφέρει καμία λύση για να αντιμετωπιστεί η ρίζα της: η συνεχιζόμενη κατοχή των παλαιστινιακών εδαφών. Η καταστολή αυτή, που ασκείται από ένα κράτος με στρατιωτική υπεροχή και με την στήριξη των πλέον ισχυρών χωρών του κόσμου, θα καταστήσει αναπόφευκτες και νέες εκρήξεις βίας. Όλοι αυτοί που, εδώ και δεκαετίες, υποστηρίζουν την κατοχή αυτή είναι συνυπεύθυνοι.

Δεν συμμεριζόμαστε τη στρατηγική και την τακτική της Χαμάς, επειδή ο δρόμος αυτός δεν θα οδηγήσει στο τέλος της κατοχής, πράγμα που θα ήταν ο μόνος τρόπος για να τεθεί τέλος στη βία. Το τέλος της κατοχής δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μόνο με τη συλλογική αντίσταση των παλαιστινιακών μαζών, μαζί με τους αγωνιστές του αντιπολεμικού κινήματος του Ισραήλ και με την υποστήριξη των διεθνών τους συμμάχων. Ως 4η Διεθνής, είμαστε περήφανοι που ανήκουμε σε αυτούς.

Βρισκόμαστε στο πλευρό του παλαιστινιακού λαού στην συνεχή του αντίσταση κατά της ισραηλινής αποικιοκρατίας και στην πάλη του για αυτοδιάθεση. Για αυτό και καλούμε σε ενίσχυση της στήριξης στην καμπάνια BDS, σε δηλώσεις και σε διαδηλώσεις αλληλεγγύης με τον παλαιστινιακό λαό.

Ο στόχος μας είναι να τεθεί τέλος στην ισραηλινή αποικιοκρατία και να δημιουργηθεί ένα κράτος όπου όλοι οι πολίτες, άντρες και γυναίκες, να έχουν τα ίδια δικαιώματα. Και, άμεσα, απαιτούμε να σταματήσουν όλες οι δράσεις του ισραηλινού κράτους κατά του παλαιστινιακού πληθυσμού στη Γάζα, στη Δυτική Όχθη και στην Ανατολική Ιερουσαλήμ, και να διακοπούν οι σχέσεις κάθε είδους με το αποικιακό καθεστώς του ισραηλινού apartheid.

10/10/2023

Εκτελεστικό Γραφείο της 4ης Διεθνούς

Έχει το Ισραήλ “δικαίωμα στην αυτοάμυνα;”

Του Γιάννη Φελέκν

Ευτυχώς μας το θύμισε ο κ. Γκουτιέρρες ότι τα παλαιστινιακά εδάφη, όπως αυτά συμφωνήθηκαν το 1948, είναι υπό παράνομη ισραηλινή κατοχή. Ακόμα και οι υποτιθέμενες αυτόνομες περιοχές της Γάζας και της Δυτικής Όχθης, όπου θεωρητικά ο ισραηλινός στρατός αποχώρησε, αποτελούν τις μεγαλύτερες φυλακές του πλανήτη με εκατομμύρια ανθρώπους που ζούνε σε ασφυκτικό αποκλεισμό από τον υπόλοιπο κόσμο γιατί τα εξωτερικά σύνορα ελέγχονται από το Ισραήλ. Ταυτόχρονα αντιμετωπίζονται ως ελεύθερα πεδία βολής για τους πυραύλους και τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς του Ισραήλ που ισοπεδώνουν πυκνοκατοικημένες αστικές περιοχές με πολυόροφες πολυκατοικίες και χιλιάδες ανθρώπους.

Ούτε οι χιλιάδες των εκτοπισμένων ρωτήθηκαν ποτέ, ούτε αποδέχτηκαν τον εκτοπισμό τους που συνεχίζεται για πέντε δεκαετίες τώρα. Όπου με τανκς, μπουλντόζες και στρατό ισοπεδώνουν τα χωριά τους, από τα σπίτια τους, τα νεκροταφεία και τις καλλιέργειές τους, για να εγκαταστήσουν τους εποίκους.

Στην περίπτωση αυτή, από τον Μπάϊντεν και τον Μπ-τσότακ και όλους τους ευρωπαίους ηγέτες, όλοι διακηρύττουν ότι το Ισραήλ έχει δικαίωμα στην αυτοάμυνα με “σεβασμό στο διεθνές δίκαιο”, όπως το εξειδικεύουν δηλαδή, να προσέχουν να μην σκοτώνουν πάρα πολλούς αμάχους. Αυτό δεν είναι σεβασμός σε κανένα διεθνές δίκαιο, ούτε καν αυτό που συμφώνησαν οι διά-

φοροι ισχυροί του πλανήτη μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Είναι απλά το δίκαιο του ισχυρού. Και το κράτος του Ισραήλ που προέκυψε σαν το προεκχωρημένο φυλάκιο του δυτικού ιμπεριαλισμού έναντι στα διάφορα μπάθικα καθεστώτα της Μέσης Ανατολής που βρίσκονταν σε διαδικασία απεξάρτησης από τους αγγλο-γάλλους αποικιοκράτες, όπως και η ίδια η Παλαιστίνη. Από αυτό, απορρέει το “δικαίωμα στην αυτοάμυνα” του σιωνοφασίστα Νετανιάχου, που το επαναλαμβάνουν και όλοι οι σύμμαχοί του που στέλνουν και τα αεροπλανοφόρα τους και του υπόσχονται κάθε βοήθεια στην προσπάθεια “αυτοάμυνάς” του.

**Έξω το Ισραήλ από τα κατεχόμενα μετά το ‘67
Παλαιστινιακά εδάφη!**

**Ελεύθερο και ανεξάρτητο Παλαιστινιακό κράτος
στα προ του ‘67 παλαιστινιακά εδάφη, χωρίς ίχνος
κηδεμονίας από το Ισραήλ.**

**Προλεταριακός διεθνισμός όλων των λαών
της περιοχής ενάντια στους οικονομικούς,
γεωστρατηγικούς, και θρησκευτικούς
φονταμενταλιστικούς ανταγωνισμούς και σε αυτούς
που τα προωθούν θεωρώντας τους λαούς είτε
ενόπλους είτε αμάχους βορά για τα κανόνια τους.**

**Προλετάριοι όλου του κόσμου ενωθείτε! (αν σας
θυμίζει κάτι)**

29/10/2023

Gilbert Achcar:

Γάζα: Η επικείμενη καταστροφή και η επείγουσα ανάγκη να τη σταματήσουμε

Τις τελευταίες ημέρες, η Γάζα ενσάρκωσε το παγκόσμιο χάσμα Βορρά-Νότου περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη σύγκρουση στη σύγχρονη ιστορία. Η απρεπής ομοφωνία των δυτικών κυβερνήσεων να εκφράσουν ανεπιφύλακτα την άνευ όρων υποστήριξή τους στο ισραηλινό κράτος -τη στιγμή που το τελευταίο είχε ήδη και εντελώς προφανώς ξεκινήσει μια εκστρατεία εγκλημάτων πολέμου κατά του παλαιστινιακού λαού πρωτοφανούς μεγέθους στην 75χρονη ιστορία της σύγκρουσης στην περιοχή- είναι πραγματικά αρρωστημένη.

Από την 7η Οκτωβρίου, οι κυβερνήσεις αυτές ξεπερνούν η μία την άλλη στην προσπάθειά τους αυτή -από την προβολή της ισραηλινής σημαίας στην Πύλη του Βρανδεμβούργου στο Βερολίνο, στο Κοινοβούλιο του Λονδίνου, στον Πύργο του Αιφελ στο Παρίσι και στον Λευκό Οίκο της Ουάσιγκτον, ως την αποστολή στρατιωτικού υλικού στο Ισραήλ, καθώς και στην αποστολή ναυτικών ενισχύσεων των ΗΠΑ και του Ηνωμένου Βασιλείου στην Ανατολική Μεσόγειο, σε μια χειρονομία αλληλεγγύης προς το σιωνιστικό κράτος, και ως την απαγόρευση ποικίλων μορφών έκφρασης πολιτικής υποστήριξης της παλαιστινιακής υπόθεσης, περιορίζοντας ταυτόχρονα τις στοιχειώδεις πολιτικές ελευθερίες.

Όλα αυτά γίνονται σε μια στιγμή που η συνήθης ανισορροπία των ρεπορτάζ των δυτικών μέσων ενημέρωσης για το Ισραήλ/Παλαιστίνη έχει φτάσει σε παροξυσμό. Ως συνήθως, Ισραηλινοί πενθούντες, ιδίως γυναίκες, προβάλλονται αφειδώς στις οθόνες, ασύγκριτα περισσότερο από ό,τι Παλαιστίνιοι πενθούντες. Η επιχείρηση “Καταιγισμός Al-Aqsa” της Χαμάς προκάλεσε έναν καταγισμό εικόνων βίας εναντίον άοπλων ανθρώπων, με ιδιαίτερη έμφαση σε ένα ρείβ πάρτυ, παρόμοιο με αυτά που συνήθως διοργανώνονται στις δυτικές χώρες, έτσι ώστε να τονιστεί η “ναρκισσιστική συμπόνια”^[1], που προκαλείται πολύ περισσότερο από συμ-

φορές που πλήττουν ‘ανθρώπους σαν εμάς’, παρά από από συμφορές που πλήττουν ανθρώπους που δεν μοιάζουν με εμάς”.

Η πολύ μεγαλύτερης κλίμακας ισραηλινή βία που σφυροκοπεί τους αμάχους στη Γάζα από τότε που η Χαμάς ξεκίνησε την επιχείρησή της αναφέρεται πολύ λιγότερο, για να μην πούμε για το πόσο καταδικάζεται. Ακόμη και ένα τόσο κατάφωρο έγκλημα πολέμου όπως η πλήρης διακοπή νερού, τροφίμων, καυσίμων και ηλεκτρικού ρεύματος από έναν πληθυσμό 2,3 εκατομμυρίων, αλλά και η όχι λιγότερο κατάφωρη παραβίαση του ανθρωπιστικού δικαίου που συνίσταται στο να διατάσσονται περισσότεροι από ένα εκατομμύριο άμαχοι να εγκαταλείψουν την πόλη τους αλλιώς θα αντιμετωπίσουν το θάνατο κάτω από τα ερείπια των κατοικιών τους, σχεδόν εγκρίνονται από εξέχοντες δυτικούς πολιτικούς ηγέτες και τα μεγάλα δυτικά μέσα ενημέρωσης.

Είναι σαν να είχαν ανασυγκροτήσει τη “Διεθνή Εταιρεία για την Καταστολή των Άγριων Εθίμων”, για την οποία ο φανταστικός Kurtz του Joseph Conrad (στο “ Στην Καρδιά του Σκότους”) είχε γράψει μια εισήγηση που τελείωνε με το τρομακτικό υστερόγραφο^[2]: “Εξολοθρεύστε όλα τα κτήνη!”. Η συνταγή του Κουρτς βρήκε πράγματι ένα αντίστοιχο στη μοχθηρότατη δήλωση του Ισραηλινού υπουργού “άμυνας” Yoav Gallant: “Διέταξα την πλήρη πολιορκία της Λωρίδας της Γάζας. Δεν θα υπάρχει ηλεκτρικό ρεύμα, ούτε τρόφιμα, ούτε καύσιμα, τα πάντα θα κλείσουν... Πολεμάμε ανθρώπινη μορφή ζώα και ενεργούμε αναλόγως”.

Τα δυτικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, όπως αναμενόταν, αναπαρήγαγαν τα ισραηλινά μέσα ενημέρωσης, παρουσιάζοντας την επιχείρηση της Χαμάς ως την πιο θανατηφόρα επίθεση με στόχο Εβραίους μετά το Ολοκαύτωμα, συνεχίζοντας το σύννηθες μοτίβο ναζιστικοποίησης των Παλαιστίνιων

προκειμένου να δικαιολογηθεί η απανθρωποποίηση και η εξόντωσή τους. Η αλήθεια, όμως, είναι ότι, όσο φοβερές και αν ήταν ορισμένες πτυχές της επιχείρησης της Χαμάς, δεν αποτελούν αυτές συνέχεια της ναζιστικής ιμπεριαλιστικής βίας, σε κανένα ιστορικό πλαίσιο που να βγάζει νόημα.

Αντιθέτως, εγγράφονται σε δύο πολύ διαφορετικούς ιστορικούς κύκλους: στον αγώνα των Παλαιστίνιων κατά της ισραηλινής αποικιοκρατικής αποστέρησης και καταπίεσης και στον αγώνα των λαών του Παγκόσμιου Νότου κατά της αποικιοκρατίας. Το κλειδί για την ψυχική κατάσταση πίσω από τη δράση της Χαμάς δεν βρίσκεται στο Mein Kampf [Ο Αγώνας μου] του Αδόλφου Χίτλερ, αλλά στο Wretched of the Earth [Οι κολασμένοι της Γης] του Frantz Fanon -την πιο γνωστή ερμηνεία των συναισθημάτων των αποικιοκρατούμενων από έναν πολιτικό στοχαστή που ήταν και ψυχίατρος. Ο Φάνον προβληματίστηκε για τους αγώνες των αποικιοκρατούμενων ενάντια στη γαλλική αποικιοκρατία, ιδιαίτερα των Αλγερινών. Οι παραλληλισμοί είναι εντυπωσιακοί:

“Ο αποικιοκρατούμενος, που έχει αποφασίσει να πραγματοποιήσει το πρόγραμμά του, να το κάνει κινητήρια δύναμή μου, είναι προετοιμασμένος για βία από πολύ καιρό. Ήδη από τη γέννησή του, του αποσαφηνίζεται πως ο περιορισμένος του κόσμος, ο γεμάτος απαγορεύσεις, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί παρά μόνο με την απόλυτη βία. [...]

Η βία που κυβερνούσε την οργάνωση του αποικιακού κόσμου [...] θα διεκδικηθεί και θα οικειοποιηθεί όταν, παίρνοντας την ιστορία στα χέρια της, η μάζα των αποικιοκρατούμενων θα εισβάλουν στις απαγορευμένες πόλεις. Το να ανατινάξουν τον αποικιακό κόσμο είναι εφεξής μια ξεκάθαρη εικόνα, πολύ κατανοητή που μπορεί να αναπαραχθεί από κάθε άτομο τους αποικιοκρατούμενου λαού. [...]

Ωστόσο, δεν υπάρχει ισοδυναμία στα αποτελέσματα, διότι οι μηχανοκίνητοι βομβαρδισμοί από αεροπλάνα ή οι βομβαρδισμοί από πολεμικά πλοία υπερτερούν σε φρίκη και έκταση των αντιδράσεων των αποικιοκρατούμενων. Τα πέρα δώθε στον τρόπο απομυθοποιούν οριστικά ακόμα και τους πιο αλλοτριωμένους από την αποικιοκρατία. Βλέπουν με τα ίδια τους τα μάτια ότι όλα τα λογίδια περί ανθρωπίνης ισοτιμίας δεν μπορεί να συγκαλύψουν τη ρουτίνα κατά την οποία επτά σκοτωμένοι ή τραυματισμένοι Γάλλοι σε μια ενέδρα στο πέρασμα Sakamody προκαλούν την αγανάκτηση των πολιτισμένων συνειδήσεων, ενώ η ίδια η λεηλασία Douars Guerourg με την Djerah dechra ή τη σφαγή του πληθυσμού που την προκάλεσε δεν μετράνε καθόλου”. [...]

Ήταν κάποιες από τις πράξεις που διέπραξαν οι μαχητές της Χαμάς κατά τη διάρκεια της επιχείρησης Καταιγισμός Al-Aqsa “τρομοκρατικές”; Αν με τον όρο “τρομοκρατία” εννοείται η σκόπιμη δολοφονία άοπλων ανθρώπων, σίγουρα ήταν. Αλλά τότε, η εσκεμμένη δολοφονία χιλιάδων και χιλιάδων πολιτών της Γάζας τα τελευταία δεκαεπτά χρόνια -από το 2006, λίγους μήνες μόνο αφότου το Ισραήλ εκκένωσε τη Λωρίδα της Γάζας για να την ελέγχει από έξω, πιστεύοντας ότι το κόστος θα ήταν μικρότερο από το να την ελέγχει από μέσα- είναι επίσης τρομοκρατία. Και, στην πραγματικότητα, η κρατική τρομοκρατία έχει προκαλέσει πολύ περισσότερες απώλειες στην ιστορία από ό,τι η τρομοκρατία μη κρατικών ομάδων.

Ομοίως, ήταν κάποιες από τις πράξεις που διέπραξαν οι μαχητές της Χαμάς πράξεις “βαρβαρότητας”; Αναμφίβολα ναι, αλλά δεν είναι λιγότερο αναμφίβολα μέρος μιας σύ-

γκρουσης βαρβαροτήτων^[3]. Επιτρέψτε μου να παραθέσω εδώ ένα απόσπασμα από αυτό που έγραφα για το θέμα αυτό πριν από είκοσι και πλέον χρόνια, στον απόηχο των επιθέσεων της 11ης Σεπτεμβρίου 2001:

Λαμβανόμενη ξεχωριστά, κάθε βάρβαρη πράξη μπορεί να κριθεί εξίσου καταδικαστέα από ηθική άποψη. Καμία πολιτισμένη ηθική δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη σκόπιμη, στοχευμένη ή και στα τυφλά, δολοφονία άμαχων και παιδιών, από κρατική ή μη κυβερνητική τρομοκρατία. [...]

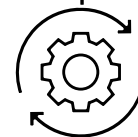
Παρ’ όλα αυτά, από τη σκοπιά μια θεμελιακής δικαιοσύνης, δεν μπορούμε να τυλιχθούμε με μια μεταφυσική ηθική που απορρίπτει όλες τις μορφές βαρβαρότητας με τον ίδιο τρόπο. Γιατί οι διάφορες βαρβαρότητες δεν έχουν το ίδιο βάρος στη ζυγαριά της δικαιοσύνης. Ομολογουμένως, η βαρβαρότητα δεν μπορεί ποτέ να αποτελέσει μέσο “νόμιμης αυτοάμυνας” -είναι πάντα εξ ορισμού αθέμιτη. Αλλά αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι, όταν συγκρούονται δύο βαρβαρότητες, η ισχυρότερη, αυτή που ενεργεί ως καταπιεστής, εξακολουθεί να είναι η πιο ένοχη. Εκτός από τις περιπτώσεις έκδηλου παραλογισμού, η βαρβαρότητα του αδύναμου είναι τις περισσότερες φορές, λογικά, μια αντίδραση στη βαρβαρότητα του ισχυρού. Διαφορετικά, γιατί οι αδύναμοι να προκαλούν τους ισχυρούς, με κίνδυνο να συντρίβουν οι ίδιοι; Αυτός είναι, παρεμπιπτόντως, ο λόγος για τον οποίο οι ισχυροί προσπαθούν να κρύψουν την ενοχή τους παρουσιάζοντας τους αντιπάλους τους ως παράφρονες, δαιμονικούς και κτηνώδεις.

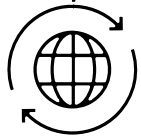
Το πιο κρίσιμο ζήτημα με την αντίληψη της Χαμάς για τον αγώνα κατά της ισραηλινής κατοχής και καταπίεσης δεν είναι ηθικό, αλλά πολιτικό και πρακτικό. Αντί να υπηρετεί την παλαιστινιακή χειραφέτηση και να κερδίζει για τον σκοπό της έναν αυξανόμενο αριθμό Ισραηλινών, η στρατηγική της Χαμάς^[4] διευκολύνει την εθνικιστική ενότητα των Εβραίων Ισραηλινών και παρέχει στο σιωνιστικό κράτος προσχήματα για αυξανόμενη καταστολή των δικαιωμάτων και της ίδιας της ύπαρξης των Παλαιστίνιων.

Η ιδέα ότι ο παλαιστινιακός λαός θα μπορούσε να επιτύχει την εθνική του χειραφέτηση μέσω της ένοπλης αντιπαράθεσης με ένα ισραηλινό κράτος που είναι πολύ ανώτερο στρατιωτικά είναι παράλογη. Το πιο αποτελεσματικό επεισόδιο του παλαιστινιακού αγώνα μέχρι σήμερα ήταν άοπλο: Η Ιντιφάντα του 1988 προκάλεσε βαθιά κρίση στην κοινωνία, το πολίτευμα και τις ένοπλες δυνάμεις του Ισραήλ και κέρδισε για τον παλαιστινιακό αγώνα μαζική συμπάθεια σε όλον τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένων των δυτικών χωρών.

Η τελευταία επιχείρηση της Χαμάς, η πιο θεαματική επίθεση που έχει εξαπολυθεί ποτέ κατά του Ισραήλ, έδωσε την ευκαιρία για πολύ περισσότερα απ’ότι συνήθως βάνουσα δολοφονικά αντίποινα σε έναν παρατεταμένο κύκλο βίας και αντι-βίας. Αυτό που διαφαίνεται στον ορίζοντα δεν είναι τίποτε λιγότερο από ένα δεύτερο στάδιο της Νάκμπα -η αραβική λέξη για την “καταστροφή”, που είναι η ονομασία που δόθηκε στον αναγκαστικό εκτοπισμό του μεγαλύτερου μέρους του γηγενή παλαιστινιακού πληθυσμού από τα εδάφη που το νεογέννητο ισραηλινό κράτος κατάφερε να κατακτήσει το 1948.

Η σημερινή ισραηλινή κυβέρνηση, η οποία περιλαμβάνει νεοναζί^[5], έχει επικεφαλής τον ηγέτη του Λικούντ και, ως εκ τούτου, κληρονόμο των πολιτικών ομάδων που διέπραξαν την πιο διαβόητη σφαγή των Παλαιστίνιων το 1948: τη

σφαγή του Ντέιρ Γιασίν^[6]. Ο Μπενιαμίν Νετανιάχου γιγνήθηκε της αντιπολίτευσης στον Αριέλ Σαρόν και παραιτήθηκε από το ισραηλινό υπουργικό συμβούλιο που διοικούσε ο τελευταίος το 2005, όταν ο Σαρόν επέλεξε τη "μονομερή απομάκρυνση"^[7] του Ισραήλ από τη Γάζα. Λίγο αργότερα, ο Σαρόν εγκατέλειψε το Λικούντ, του οποίου ηγείται έκτοτε ο Νετανιάχου.

Η ισραηλινή ακροδεξιά με επικεφαλής το Λικούντ επιδιώκει αμείλικτα τον στόχο της για ένα Μεγάλο Ισραήλ που θα περιλαμβάνει ολόκληρη την επικράτεια της υπό βρετανική διοίκηση Παλαιστίνης μεταξύ της Μεσογείου και του Ιορδάνη ποταμού, συμπεριλαμβανομένης τόσο της Δυτικής Όχθης όσο και της Γάζας. Λίγες μόνο ημέρες πριν από την επιχείρηση της Χαμάς, ο Νετανιάχου, κατά τη διάρκεια της ομιλίας του στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ^[8], έδειξε έναν χάρτη του Μεγάλου Ισραήλ -ένα σκόπιμο μήνυμα που δεν πέρασε απαρατήρητο.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η διαταγή που δόθηκε στον πληθυσμό της βόρειας Γάζας να μετακινηθεί προς τα νότια είναι κάτι πολύ περισσότερο από τη συνήθη υποκριτική δικαιολογία για περιοχές που κατοικούνται από αμάχους, ενώ παράλληλα επιρρίπτει την ευθύνη στη Χαμάς κατηγορώντας την ότι κρύβεται ανάμεσα σε αμάχους (μία παράλογη κατηγορία πράγματι: πώς θα μπορούσε η Χαμάς να υπάρχει σε ακατοίκητες περιοχές, έξω από τις αστικές συγκεντρώσεις, χωρίς να εξουδετερωθεί από τα πολύ ανώτερα ισραηλινά μέσα πολέμου από μακριά;).

Αυτό που βλέπουμε είναι κατά πάσα πιθανότητα το προοίμιο ενός δεύτερου γύρου εκτοπισμού των κατοίκων της Γάζας προς το αιγυπτιακό Σινά, με σκοπό τη διάπραξη της δεύτερης μεγάλης πράξης εδαφικής κατάκτησης σε συνδυασμό με εθνοκάθαρση μετά τη Νάκμπα, με το πρόσχημα της εξάλειψης της Χαμάς. Οι Παλαιστίνιοι(-ες) θυμήθηκαν αμέσως την έξοδο του 1948, όταν έφυγαν για να προφυλαχθούν από τον πόλεμο και μετά είδαν να τους απαγορεύεται η επιστροφή στις πόλεις και τα χωριά τους. Κατάλαβαν ότι τώρα αντιμετωπίζουν στη Γάζα μια δεύτερη περίπτωση αναγκαστικού εκτοπισμού που προηγείται ενός νέου κύκλου απαλλοτρίωσης και εποίκισμού των εποίκων.

Αυτό το δεύτερο στάδιο της Νάκμπα θα είναι πολύ πιο αιματηρό από το πρώτο: Ο αριθμός των Παλαιστινίων που έχουν σκοτωθεί μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές πλησιάζει ήδη τον αριθμό εκείνων που σκοτώθηκαν το 1948, και αυτό δεν είναι παρά η αρχή της ισραηλινής επίθεσης. Μόνο η μαζική λαϊκή κινητοποίηση στις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ευρώπη, που θα αναγκάσει τις δυτικές κυβερνήσεις να πιέσουν το Ισραήλ να σταματήσει πριν εκπληρώσει τους σκοτεινούς πολεμικούς του στόχους, θα μπορούσε να αποτρέψει αυτή τη φοβερή έκβαση. Αυτό είναι εξαιρετικά επείγον.

Μην αυταπατάστε: η επικείμενη καταστροφή δεν θα περιοριστεί στη Μέση Ανατολή, αλλά σίγουρα θα επεκταθεί και στις δυτικές χώρες, όπως συμβαίνει εδώ και αρκετές δεκαετίες -αλλά σε ακόμη πιο τραγική κλίμακα.

15/10/2023

Το κείμενο δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του συγγραφέα gilbert-achcar.net.

Παραπομπές

1. Gilbert Achar, Ουκρανία, Αφρική και ναρκισσιστική συμπόνοια 5/5/2023. Πηγή: gilberr-achcar.net.
2. "Ο Υπουργός Άμυνας ανακοινώνει 'πλήρη πολιορκία' της Γάζας: Όχι ηλεκτρικό, όχι φαγητό, όχι καύσιμα", Emanuel Fabian σε The Times of Israel, 9/10/2023.
3. Gilber Achcar, Σύγκρουση Βαρβαροτήτων, ελληνική μετάφραση Σίσου Βωβού, Εκδόσεις Πολύτροπον.
4. Giblert Achcar, Για την οκτωβριανή αντεπίθεση της Χαμάς, 08/10/2023. Πηγή: gilberr-achcar.net.
5. Άρθρο της Haaretz, 10/02/2023.
6. Βλέπε Wikipedia, Deir Yassin massacre.
7. Επίσης βλέπε Wikipedia, Israeli disengagement from Gaza.
8. "Ο Νετανιάχου εμφανίζει χάρτη του Ισραήλ που περιλαμβάνει Δυτική Όχθη και Γάζα σε ομιλία στον ΟΗΕ", The Times of Israel, 22/09/2023.

4η Διεθνής

Αλληλεγγύη στους αγώνες των λαών ενάντια στον ασύδοτο ιμπεριαλισμό

Για την απελευθέρωση των λαών και τη διάσωση του περιβάλλοντος

Ανακοίνωση της Διεθνούς Επιτροπής, 25 Οκτωβρίου 2023

1. Οι αντιφάσεις του παγκόσμιου καπιταλισμού συνεχίζουν να προκαλούν βάνουσους πολέμους και κατοχή. Απειλούμενες από την οικονομική και πολιτική κρίση, οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις, φορείς ρατσιστικών, πατριαρχικών και ιμπεριαλιστικών ιδεολογιών, κατασκευάζουν εξωτερικούς και εσωτερικούς εχθρούς, προκαλώντας πολέμους και συνεχίζοντας την καταπίεση. Τέτοιες συγκρούσεις αποτελούν μέρος της παγκόσμιας λογικής του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, της λογικής του έντονου οικονομικού και πολιτικού ανταγωνισμού, της διεύρυνσης των ανισοτήτων και του χάους που επιφέρει σε κάθε επίπεδο. Οι πόλεμοι που αντιμετωπίζουμε συνδέονται με την παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού και την επακόλουθη σφοδρή έξαρση των συγκρούσεων μεταξύ αντίπαλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

2. Από τις 24 Φεβρουαρίου 2022, με την ολοκληρωτική ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, με στόχο την πλήρη υποταγή της Ουκρανίας, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός υπό την ηγεσία του Πούτιν πέρασε ένα ποιοτικό ορόσημο στον πόλεμό του εναντίον των λαών, εναντίον όλων εκείνων που αντιτίθενται στο αυταρχικό και «μεγαλορώσικο» αποικιακό του σχέδιο. Με την αντίστασή του, ο Ουκρανικός λαός κατάφερε να περιορίσει την εισβολή, αλλά ο πόλεμος του Πούτιν είναι ένας παρατεταμένο πόλεμο, που φέρνει τον θάνατο, την καταστροφή πόλεων και υποδομών, τον εκτοπισμό πληθυσμών, την οικολογική καταστροφή και τα κάθε είδους εγκλήματα του στρατού εισβολής.

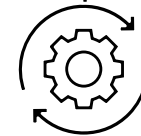
3. Το Ισραηλινό κράτος έχει μετατρέψει τη Γάζα σε ένα νέο και τεράστιο γκέτο. Από τις 8 Οκτωβρίου 2023, χρησιμοποιώντας τις επιθέσεις της Χαμάς ως πρόσχημα, το ισραηλινό κράτος εξαπολύει πυρά στη Λωρίδα της Γάζας, ενώ αποκόπτεει πλήρως τους Παλαιστίνιους που ζουν εκεί από εξωτερικούς πόρους και αυξάνει τη βία και στη Δυτική Όχθη. Η Ισραηλινή αποικιοκρατία, με επικεφαλής σήμερα τον Νετανιάχου και τον ακροδεξιό συνασπισμό του, έχει φτάσει σε ένα νέο ποιοτικό στάδιο στο σχέδιό της με στόχο την εξόντωση και την εκδίωξη του Παλαιστινιακού λαού από το έδαφός του. Αυτό το σχέδιο βρίσκεται στην καρδιά της Ισραηλινής αποικιοκρατίας, είναι ένα σχέδιο ακραίας βίας που υποστηρίζεται ενεργά από τις κυβερνήσεις των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

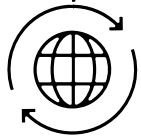
4. Η νέα επίθεση του Ισραηλινού κράτους κατά του Παλαιστινιακού λαού έχει προκαλέσει διαμαρτυρίες σε μεγάλα μέρη του κόσμου. Οι δυτικές δυνάμεις και μεγάλο μέρος των κυρίαρχων μέσων ενημέρωσης αποκαλούν τη νέα Ισραηλινή επίθεση «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και απάντηση στην επίθεση της Χαμάς και των συμμάχων της στις 7 Οκτωβρίου. Κατά τη διάρκεια αυτής της επίθεσης, η οποία έσπασε το φυσικό τείχος της αποικιακής καταστολής και αιφνιδίασε τον στρατό κατοχής, η Χαμάς διέπραξε επίσης απαράδεκτες δολοφονίες αμάχων. Απορρίπτουμε αποφασιστικά τέτοια εγκλήματα ως πράξεις που είναι αντίθετες με το χειραφετητικό μας πρόταγμα. Αλλά σε αντίθεση με εκείνους που χρησιμοποιούν «δύο μέτρα και δύο σταθμά», εμείς, όπως και η Ισραηλινή αριστερά, μπορούμε να κατανοήσουμε ότι μια τέτοια βία πηγάζει από ένα πλαίσιο ακραίας καταπίεσης.

5. Η Ρωσική εισβολή στην Ουκρανία και η Ισραηλινή κατοχή της Παλαιστίνης διαφέρουν από πολλές απόψεις, αλλά και στις δύο περιπτώσεις η Τέταρτη Διεθνής καθοδηγείται από την αρχή της υποστήριξης του δικαιώματος αυτοδιάθεσης των λαών. Απορρίπτουμε κάθε μορφή καμπίσμου που ευνοεί μια ιμπεριαλιστική δύναμη έναντι μιας άλλης ή που θα υποβάθμιζε την επαναστατική πολιτική σε γεωπολιτικούς υπολογισμούς. Αντίθετα, η θέση μας βασίζεται στην αλληλεγγύη με τους λαούς και τους αγώνες τους, ακόμη και αν σήμερα οι λαοί καθοδηγούνται από αστικές ή/και αντιδραστικές δυνάμεις. Οι κυρίαρχες τάξεις αρνούνται να αναγνωρίσουν το δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση και προσπαθούν να καταστείλουν κάθε αντίσταση. Αλλά αυτή η καταστολή αντιμετωπίζει αποφασιστική αντίσταση. Υποστηρίζουμε τον αγώνα του Ουκρανικού λαού και τον αγώνα της Ρωσικής και της Λευκορωσικής αντιπολίτευσης για να νικήσουν το εγκληματικό καθεστώς του Πούτιν και να πετύχουν την αποχώρηση των Ρωσικών στρατευμάτων ως το μόνο τρόπο για να επιτευχθεί μια δίκαιη και διαρκής ειρήνη. Ομοίως, υποστηρίζουμε την αντίσταση του Παλαιστινιακού λαού και αναγνωρίζουμε ότι μόνο το τέλος της Ισραηλινής αποικιοκρατίας μπορεί να φέρει ένα τέλος στη βία.

6. Σε διάφορα μέρη του κόσμου αναπτύσσονται πολεμικές καταστάσεις όπου καταπιεστικές δυνάμεις αρνούνται τα δικαιώματα των λαών και των εθνικών μειονοτήτων. Για παράδειγμα, η πρόσφατη στρατιωτική επίθεση του καθεστώτος του Αζερμπαϊτζάν είχε ως αποτέλεσμα την εκδίωξη περισσότερων από 100.000 Αρμενίων από το Ναγκόρνο-Καραμπάχ. Η επίθεση αυτή πραγματοποιήθηκε σε συνεργασία με το τουρκικό καθεστώς του Ερντογάν, το οποίο συνεχίζει να διεξάγει τον δικό του πόλεμο εναντίον των Κούρδων στην Τουρκία και τη Συρία, ενώ φιμώνει συνεχώς κάθε προοδευτική αντιπολίτευση στην Τουρκία. Αλλού, το Κασμίρ συνεχίζει να είναι θύμα της αποικιοκρατικής καταπίεσης από την Ινδία και το Πακιστάν. Η Σαουδική Αραβία διεξάγει έναν φρικτό πόλεμο στην Υεμένη τα τελευταία χρόνια, με την υποστήριξη των δυτικών όπλων, ιδίως των γαλλικών.

7. Με κυνικό τρόπο, τα καθεστώτα του Πακιστάν, της Σαουδικής Αραβίας, της Τουρκίας, του Ιράν και άλλων προσποιούνται ότι είναι φίλοι του Παλαιστινιακού λαού. Προσπαθούν να εργαλειοποιήσουν την παγκόσμια συμπάθεια για την Παλαιστινιακή υπόθεση για να νομιμοποιήσουν τα δικά τους καταπιεστικά καθεστώτα, ενώ αρνούνται να παράσχουν πραγματική ουσιαστική υποστήριξη στην αυτοδιάθεση του Παλαιστινιακού λαού. Εξίσου υποκριτικές είναι και οι δυτικές

κυβερνήσεις που εκστομίζουν ευγενείς ρητορείες για τη δημοκρατία και την αυτοδιάθεση όσον αφορά την Ουκρανία, αλλά ταυτόχρονα επιμένουν στη συνεργασία τους με την Ισραηλινή αποικιοκρατία και την υποστήριξή της, αγνοώντας όλες τις παραβιάσεις του διεθνούς δικαίου. Εν τω μεταξύ, η κινεζική κυβέρνηση διεκδικεί την ηγεσία του «παγκόσμιου Νότου», ενώ υποστηρίζει καταπιεστικά καθεστώτα όπως η δολοφονική δικτατορία στη Μιανμάρ.

8. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, που εξακολουθεί να είναι ο κορυφαίος ιμπεριαλισμός στον κόσμο, εκμεταλλεύτηκε τον πόλεμο της Ρωσίας κατά της Ουκρανίας ως ευκαιρία για να ενισχυθεί. Μέρος αυτού είναι η προσπάθειά του να εργαλειοποιήσει την Ουκρανία στον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό του με τη Ρωσία. Το NATO εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία για να διευρυνθεί και τα κράτη-μέλη του NATO χρησιμοποιούν τη Ρωσική εισβολή ως πρόσχημα για μαζικές αυξήσεις των στρατιωτικών τους προϋπολογισμών. Απαιτούμε την άμεση διάλυση του NATO και της CSTO. Τέτοια στρατιωτικά μπλοκ ιμπεριαλιστικών κρατών είναι οι εχθροί της κοινωνικής και εθνικής χειραφέτησης.

9. Το γαλλικό κράτος έχει διεξάγει τον δικό του λεγόμενο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» στο αφρικανικό Σαχέλ, έναν πόλεμο που δεν έλυσε κανένα πρόβλημα. Αυτός ο γαλλικός πόλεμος προκάλεσε μια αντιιμπεριαλιστική απάντηση από τους λαούς του Μάλι, της Μπουρκίνα Φάσο και του Νίγηρα, μια απάντηση που χρησιμοποιήθηκε από στρατιωτικούς τυχοδιώκτες για να καταλάβουν την εξουσία μέσω πραξικοπημάτων που δεν προσφέρουν καμία προοπτική προοδευτικής εναλλακτικής λύσης. Στο Σουδάν, οι στρατιωτικοί πραξικοπηματίες διεξάγουν πόλεμο εναντίον των ίδιων των λαών τους που αμφισβητούν την εξουσία τους.

10. Αυτός ο κόσμος του милитарισμού και των πολέμων, της χρήσης όπλων που απαγορεύονται από διεθνείς συμβάσεις, της άρνησης των θεμελιωδών δικαιωμάτων, ιδίως των γυναικών, και των σφαγών αμάχων- αυτός ο κόσμος των προσφύγων που εκδιώκονται σε όλο τον κόσμο και των κυρίαρχων τάξεων που αρνούνται να αντιμετωπίσουν την κλιματική κρίση, αυτός ο κόσμος φαίνεται να χάνει κάθε λογική. Δυστυχώς, αυτό δεν είναι καινούργιο: τις προηγούμενες δεκαετίες έγιναν πόλεμοι στο Ιράκ, το Αφγανιστάν, την Τσετσενία, τη Συρία και αλλού. Αλλά η κατάσταση φαίνεται ακόμη πιο δύσκολη σήμερα: μια καταστροφική λογική «σύγκρουσης των πολιτισμών» εφαρμόζεται τόσο από τις λεγόμενες «δυτικές» κυβερνήσεις όσο και από εκείνες του Πούτιν και του Σι Τζι-πίνγκ. Αυτή η λογική αποτελεί εφελκυστήρα για τη ρατσιστική και σεξιστική ακροδεξιά, η οποία βρίσκεται σε άνοδο παντού. Την ώρα που η κλιματική έκτακτη ανάγκη μας έχει πιάσει από το λαιμό, πολύτιμοι πόροι σπαταλούνται σε πολέμους επιθετικότητας και κατοχής.

11. Και όμως, γινόμαστε μάρτυρες μιας μαζικής παγκόσμιας προσδοκίας για αξιοπρέπεια και υπεράσπιση των βασικών δικαιωμάτων, για δημοκρατική, κοινωνική και περιβαλλοντική δικαιοσύνη και για την προστασία του περιβάλλοντος. Λαϊκά κινήματα κατά της ιμπεριαλιστικής και αποικιοκρατικής κυριαρχίας, φεμινιστικά κινήματα, κινήματα για τα δικαιώματα των ΛΟΑΤΚΙ και των μειονοτήτων, περιβαλλοντικά κινήματα, κινήματα για τα κοινωνικά δικαιώματα. Μηροστά στους σημερινούς πολέμους, πρέπει επειγόντως να περάσουμε ξανά στην επίθεση μέσω των μαζικών κινήματων. Η ειρήνη μπορεί να είναι δίκαιη και διαρκής μόνο αν βάλει τέλος στην καταπίεση, την κατοχή και τον милитарισμό. Αυτό σημαίνει να απορρίψουμε κάθε λογική μοιράσματος των ζωνών επιρροής μεταξύ στρατιωτικών μπλοκ, ούτε του NATO ούτε της CSTO! Η ειρήνη μπορεί να είναι δίκαιη και διαρκής μόνο αν είναι αντι-

ιμπεριαλιστική, αν είναι δημοκρατική, αν σέβεται τα δικαιώματα όλων και αν κατανέμει τα απαραίτητα μέσα για οικολογικές λύσεις. Αυτό που χρειάζεται επειγόντως είναι η κινητοποίηση όλων των δυνάμεων, της διάνοησης και των μέσων σε παγκόσμια κλίμακα. Χρειαζόμαστε μια οικοσοσιαλιστική μετάβαση για να ικανοποιήσουμε τις θεμελιώδεις ανάγκες των ανθρώπων παντού!

12. Απέναντι στη βαρβαρότητα του πολέμου, πρέπει να κινητοποιηθούμε με συγκεκριμένη αλληλεγγύη από τα κάτω, με τους λαούς που αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους, σε πλήρη ανεξαρτησία από κυβερνήσεις, παγκόσμιες ή περιφερειακές δυνάμεις και αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις. Επιμένουμε στην οικουμενικότητα αρχών όπως το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης και το δικαίωμα στην αντίσταση, είτε στην Ουκρανία, είτε στην Παλαιστίνη, είτε αλλού. Υποστηρίζουμε την αντίσταση ενάντια στους ολιγάρχες και τους καπιταλιστές όπου κι αν δρουν και δεν έχουμε αυταπάτες για τις αντιδραστικές και δεξιές ηγεσίες. Υποστηρίζουμε τον αγώνα ενάντια στην ακραία φιλελεύθερη ατζέντα της κυβέρνησης Ζελένσκι και ενάντια στην ευθυγράμμισή της με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Καταδικάζουμε την αντιδραστική κοσμοθεωρία της Χαμάς και απορρίπτουμε τις εγκληματικές τακτικές της. Δεν ξεχνάμε πώς η καταστολή των προοδευτικών δυνάμεων ευνόησε θρησκευτικές φονταμενταλιστικές δυνάμεις όπως η Χαμάς.

13. Σήμερα πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να κινητοποιήσουμε ένα μαζικό παγκόσμιο κίνημα αλληλεγγύης προς τον Παλαιστινιακό λαό, μαζί με τους συμμάχους του στο Ισραήλ. Ο Παλαιστινιακός λαός είναι απομονωμένος και υπό κατοχή. Στέκεται μόνος του, χωρίς σχεδόν καμία υλική υποστήριξη από το εξωτερικό. Αυτό κάνει την αλληλεγγύη μας ακόμα πιο αναγκαία. Πρέπει να αποτρέψουμε την εκδίωξη των ανθρώπων, την «εθνοκάθαρση» του Παλαιστινιακού λαού από το Ισραηλινό κράτος και μια δεύτερη «Νάκμπα», απαιτούμε τον άμεσο τερματισμό των βομβαρδισμών και του αποκλεισμού της Γάζας, την κατάπαυση του πυρός και την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας. Απαιτούμε την απελευθέρωση των κρατουμένων από όλες τις πλευρές. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στην παλαιστινιακή κοινωνία των πολιτών και υποστηρίζουμε την έκκλησή της να ενισχύσει το κίνημα Boycott Disinvestment Sanctions (BDS).

14. Στόχος μας είναι μια πολιτική λύση που θα θέτει τέλος στον εποικισμό και θα εγγυάται το δικαίωμα

επιστροφής των εκδιωχθέντων και τα ίσα δικαιώματα στη γη όλων των ανθρώπων κάθε προέλευσης. Οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη αντιμετωπίζουν σημαντικά εμπόδια, όπως η μεθοδευμένη ρητορική που αποσκοπεί στην απομόνωση των κινητοποιήσεων και των δυνάμεων που τις οργανώνουν, και σε άλλες χώρες η φυσική καταστολή των διαδηλώσεων και άλλων εκδηλώσεων αλληλεγγύης. Παρά την καταστολή αυτή, το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη συνεχίζεται και ξεπερνώντας τέτοια εμπόδια, τα κινήματα αγωνίζονται επίσης για τη δημοκρατία στις χώρες τους.

15. Γνωρίζουμε ότι η Χαμάς ή άλλες θρησκευτικές φονταμενταλιστικές δυνάμεις δεν θα είναι σύμμαχοι στην αναζήτηση μιας προοδευτικής Παλαιστινιακής λύσης. Η ιδέα ότι ο Παλαιστινιακός λαός μπορεί να επιτύχει την εθνική του χειραφέτηση μέσω μιας στρατιωτικής ήττας του ισραηλινού κράτους, ενός κράτους με συντριπτική στρατιωτική υπεροχή, είναι μια ψευδαίσθηση. Στο πλαίσιο της Μέσης Ανατολής, όπου υπάρχει ένα μωσαϊκό λαών και μειονοτήτων, η ειρήνη είναι δυνατή μόνο μέσω της δημοκρατικής χειραφέτησης όλων.

Η λύση στις σημερινές παγκόσμιες κρίσεις μπορεί να έρθει μόνο μέσα από τη μαζική διεθνή κινητοποίηση των εργαζομένων ενάντια στην ιμπεριαλιστική κατοχή, για το δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση, ενάντια στον περιορισμό των δημοκρατικών ελευθεριών και για συγκεκριμένη αλληλεγγύη, συμπεριλαμβανομένης της ανθρωπιστικής αλληλεγγύης.

Είναι ο ρόλος των οργανώσεων του εργατικού κινήματος και των λαϊκών κινήματων να κινητοποιήσουν ένα πλατύ τμήμα της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων για να συμβάλουν σε αυτές τις διεθνιστικές κινητοποιήσεις, να οικοδομήσουν συγκεκριμένους δεσμούς με οργανώσεις των καταπιεσμένων και να αλλάξουν τον παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων.

Να σταματήσουν οι Ισραηλινές επιθέσεις κατά του Παλαιστινιακού λαού, κατάπαυση του πυρός τώρα!

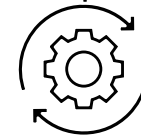
Έξω τα ρωσικά στρατεύματα από την Ουκρανία!

Διάλυση του NATO και της CSTO

Ενάντια σε κάθε μορφή ιμπεριαλισμού, διεθνής αλληλεγγύη!

25/10/2023

Το κείμενο αυτό μεταφράστηκε από το elaliberta.gr.

Παλαιστίνη - Ισραήλ

Γιατί οι Ουκρανοί πρέπει να υποστηρίξουν τους Παλαιστίνιους

Πώς μπορούμε να βλέπουμε εικόνες από τη Γάζα και να μην θυμόμαστε τη Μαριούπολη ή το Μπαχμούτ;

Της Daria Suborova*

Καθώς η επίθεση του Ισραήλ στην Παλαιστίνη συνεχίζεται, οι προφανείς ομοιότητες με την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία αυξάνονται. Η «πλήρης πολιορκία» της Λωρίδας της Γάζας από το Ισραήλ -που κόβει το νερό, το ηλεκτρικό ρεύμα και τα τρόφιμα σε περισσότερους από δύο εκατομμύρια κατοίκους - θυμίζει την εσκεμμένη καταστροφή των ενεργειακών μας υποδομών από τη Ρωσία τον περασμένο χειμώνα. Αυτό, μεταξύ άλλων, χάρισε στη Ρωσία τον χαρακτηρισμό του «τρομοκρατικού κράτους» μεταξύ των Ουκρανών.

Από τη στιγμή που ανακοινώθηκε η εντολή εκκένωσης του 1,1 εκατομμυρίου κατοίκων της βόρειας Γάζας, οι Ουκρανοί πρέπει να γνωρίζουν ότι αυτό θα εξέθετε τους πιο ευάλωτους - τους ηλικιωμένους και τους ασθενείς - σε βέβαιο θάνατο. Γνωρίζουμε ότι όταν οι άνθρωποι δεν έχουν βιώσιμες εναλλακτικές λύσεις, συχνά προτιμούν να παραμείνουν. Οι εικόνες εκτεταμένης καταστροφής που φτάνουν σε εμάς από τη Γάζα, οι οποίες υποδηλώνουν την αδιαφορία του ισραηλινού στρατού για το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο, μοιάζουν επίσης με εκείνες από τη Μαριούπολη ή το Μπαχμούτ πέρυσι. Το Ισραήλ - όπως και η Ρωσία στην Ουκρανία - έχει κατηγορηθεί για βομβαρδισμούς κατοικημένων περιοχών, διαδρόμων εκκένωσης[1] και του μοναδικού σημείου εξόδου από την πόλη Ράφα[2]. Φυσικά, οι βίαιες επιθέσεις της Χαμάς κατά αμάχων στα ισραηλινά κιμπούτζ μοιάζουν επίσης με τις σφαγές της Ρωσίας στη Μπούτσα τον Μάρτιο του 2022. Είναι σωστό ότι αυτές καταδικάστηκαν από τον Ουκρανό πρόεδρο Βολοντίμιρ Ζελένσκι και το ουκρανικό υπουργείο Εξωτερικών. Αλλά τα μηνύματά τους για την υποστήριξη των θυμάτων και των οικογενειών τους συνοδεύονταν από προβληματικούς ισχυρισμούς, συμπεριλαμβανομένου του πραγματικά καταστροφικού συμπεράσματος του Ζελένσκι ότι το Ισραήλ έχει το άνευ όρων δικαίωμα να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Έκτοτε, οι Ουκρανοί αξιωματούχοι έχουν αποφύγει να μιλήσουν άμεσα για την «Επιχείρηση Σιδερένια Σπαθιά/Operation Iron Swords» του Ισραήλ, παρά το γεγονός ότι ο αριθμός των νεκρών στη Γάζα έχει ξεπεράσει τους 3.500 στις 11 ημέρες από την έναρξή της, σύμφωνα με τις παλαιστινιακές αρχές. Όμως, η «λευκή επιταγή» της Ουκρανίας σε οποιαδήποτε απάντηση που το Ισραήλ κρίνει απαραίτητη δεν έχει νόημα, δεδομένων των ιστορικών ή πρόσφατων ουκρανο-ισραηλινών σχέσεων, οι οποίες έχουν σηματοδοτεί από εντάσεις σχετικά με την κατοχή και τον σεβασμό του διεθνούς δικαίου. Δεδομένων των προβλημάτων ασφαλείας που αντιμετωπίζει η Ουκρανία, η εξωτερική της πολιτική παραμένει πιστή στην προώθηση δύο αρχών: του σεβασμού της εδαφικής ακεραιότητας και του πυρηνικού αφοπλισμού.

Διπλωματικές εντάσεις

Σε αντίθεση με τις ΗΠΑ και τους Ευρωπαίους συμμάχους της, η Ουκρανία έχει υποστηρίξει συστηματικά τα ψηφίσματα του ΟΗΕ που καταδικάζουν την παράνομη κατοχή των παλαιστινιακών εδαφών, έχοντας κατά νου την συνεπή στάση όσον αφορά τις δικές της εδαφικές διεκδικήσεις στην κατεχόμενη Κριμαία. Το 2014, το Ισραήλ δεν ψήφισε ένα ψήφισμα του ΟΗΕ που κατήγγειλε την προσάρτηση της Κριμαίας από τη Ρωσία και επιβεβαίωσε την εδαφική ακεραιότητα της Ουκρανίας. Δύο χρόνια αργότερα, η Ουκρανία ψήφισε ψήφισμα που καταδίκασε τους ισραηλινούς οικισμούς στην Ιερουσαλήμ - γεγονός που ώθησε τον Ισραηλινό πρωθυπουργό Μπέντζαμιν Νετανιάχου να ακυρώσει την επίσκεψη στο Ισραήλ ενός Ουκρανού εκπροσώπου, του τότε πρωθυπουργού Βολοντίμιρ Γκρόισμαν. Οι εντάσεις αυτές έχουν αυξηθεί κατά το τελευταίο έτος - μεταξύ άλλων όταν το Κίεβο υποστήριξε δύο ψηφίσματα του ΟΗΕ τον Νοέμβριο του 2022. Το πρώτο ήταν για τον πυρηνικό αφοπλισμό της Μέσης Ανατολής, που στρεφόταν κατά του πυρηνικού προγράμματος του Ισραήλ, και το δεύτερο για την έναρξη διεθνούς έρευνας σχετικά με την «παρατεταμένη κατοχή, τον εποικισμό και την προσάρτηση των παλαιστινιακών εδαφών από το Ισραήλ», επιβεβαιώνοντας το δικαίωμα των Παλαιστίνιων στην αυτοδιάθεση[3]. Στη συνέχεια, τον Ιούλιο του 2023, ο Ισραηλινός πρέσβης στην Ουκρανία, Μάικελ Μηρόντσκι, καταδίκασε την υποστήριξη της Ουκρανίας στο 90% των «αντι-ισραηλινών» ψηφισμάτων του ΟΗΕ[4], το οποίο περιέγραψε ως μια «ανώμαλη κατάσταση, ιδίως δεδομένου ότι η Ουκρανία αρκετά συχνά απευθύνεται στο Ισραήλ για διάφορα αιτήματα». Τα αιτήματα αυτά έχουν επίσης αποτελέσει αντικείμενο έντασης μεταξύ των δύο χωρών, με το Ισραήλ να έχει στείλει ανθρωπιστική βοήθεια στην Ουκρανία, αλλά να αρνείται να στείλει όπλα, συμπεριλαμβανομένων των αμυντικών όπλων, λέγοντας ότι το Ισραήλ, σε αντίθεση με τα κράτη μέλη του NATO, μπορεί να βασίζεται μόνο στον εαυτό του[5].

Το Ισραήλ ήταν επίσης προσεκτικό στη στάση του σχετικά με τη ρωσική επιθετικότητα κατά της Ουκρανίας, επιδιώκοντας να διατηρήσει εγκάρδιες διπλωματικές σχέσεις με τη Ρωσία υπό το πρίσμα των δικών του στρατιωτικών συμφερόντων στη Συρία. Δεν συντάχθηκε με πολλές δυτικές χώρες στην επιβολή κυρώσεων στη Ρωσία και απείχε από την ψηφοφορία επί ψηφίσματος του ΟΗΕ υπέρ των ρωσικών αποζημιώσεων για τις καταστροφές που προκάλεσε στην Ουκρανία. Μετά την εισβολή πλήρους κλίμακας, το Ισραήλ έχει υποδεχθεί 30.000 Ουκρανούς -συμπεριλαμβανομένων 15.000 Ουκρανών Εβραίων στο πλαίσιο ενός προγράμματος επαναπατρισμού-πολύ λιγότερους από όσους έχουν υποδεχθεί άλλες χώρες.

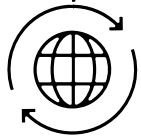
Εξηγώντας τη σιωπή

Οι περισσότεροι Ουκρανοί πολιτικοί και διπλωμάτες πιθανότατα θεωρούν ότι η ιστορία μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστίνης είναι πολύ περίπλοκη για να γίνει διάκριση μεταξύ επιτιθέμενου και θύματος. Αυτό όμως δεν εξηγεί τη σιωπή τους σχετικά με τις παραβιάσεις του διεθνούς δικαίου από το Ισραήλ τις τελευταίες ημέρες, οι οποίες δεν διαφέρουν από τις ενέργειες που έχουν καταγγείλει στο παρελθόν. Η σιωπή τους έχει πιθανότατα τρεις πηγές. Πρώτον, η Ουκρανία προσπάθησε να πάρει όσο το δυνατόν πιο σαφείς αποστάσεις από τη Χαμάς -που χαρακτηρίστηκε «οι νέοι ναζί» από τον Νετανιάχου[6]- και τις αδιάτακτες μεθόδους της, οι οποίες έχουν χρησιμοποιηθεί για την αυθαίρετη στοχοποίηση ισραηλινών πολιτών. Και επιπλέον επειδή η δικαιολογία της Ρωσίας για την εισβολή στην Ουκρανία -η υποτιθέμενη ανάγκη να «αποναζιστικοποιηθεί» η χώρα- ήταν αποτελεσματική στον Παγκόσμιο Νότο και σε ορισμένες παρυφές της δυτικής κοινωνίας των πολιτών. Ωστόσο, στο κυρίαρχο αφήγημα που προωθούν οι δυτικές κυβερνήσεις είναι αδύνατο να γίνει διάκριση μεταξύ των ενεργειών της Χαμάς και του γενικότερου αγώνα των Παλαιστίνιων για ελευθερία και δικαιοσύνη, ο οποίος αποτελείται από πολλαπλές και ποικίλες δυνάμεις. Κατά ειρωνικό τρόπο, διπλωμάτες έχουν προειδοποιήσει[7] ότι η έλλειψη υποστήριξης για την Παλαιστίνη θα έχει σχεδόν σίγουρα ως αποτέλεσμα τη μείωση της υποστήριξης για την Ουκρανία στον Παγκόσμιο Νότο. Το κυρίαρχο δυτικό αφήγημα συχνά συγχέει τον αντισημιτισμό και την κριτική στο Ισραήλ - άλλος ένας λόγος για τον οποίο η ουκρανική κυβέρνηση είναι ιδιαίτερα προσεκτική με τις επίσημες δηλώσεις της στη διεθνή σκηνή. Αυτό συμβαίνει εν μέρει επειδή η Ουκρανία είναι μία από τις χώρες που σηματοδεύτηκαν περισσότερο από το Ολοκαύτωμα, με σχεδόν 1,5 εκατομμύριο Εβραίους να έχουν σκοτωθεί μεταξύ 1941 και 1945, αλλά και επειδή τα ουκρανικά εθνικιστικά κινήματα, τα οποία συμπεριλάμβαναν ανθρώπους που ήταν άμεσα υπεύθυνοι για αυτές τις σφαγές, έχουν ξεπλυθεί και ηρωοποιηθεί στο εσωτερικό της Ουκρανίας. Και τέλος, η θέση της Ουκρανίας μπορεί απλώς να είναι γεωπολιτικός πραγματισμός. Η Συμφωνία Σύνδεσης της Ουκρανίας

ας με την Ευρωπαϊκή Ένωση προβλέπει ρήτρα «σύγκλισης σε θέματα εξωτερικής πολιτικής και ασφαλείας» που απαιτεί από την Ουκρανία να ευθυγραμμιστεί με τις θέσεις που εκφράζουν οι Ευρωπαίοι αξιωματούχοι. Και η εξάρτησή της από τη δυτική ανθρωπιστική και κυρίως στρατιωτική βοήθεια προδιαθέτει τους ηγέτες της να ευθυγραμμιστούν πίσω από τους συμμάχους της, ιδίως τις ΗΠΑ, μπροστά στον κίνδυνο να στερηθεί αυτή τη στήριξη. Το γεγονός ότι η Χαμάς διατηρεί προνομιακούς δεσμούς με τη Ρωσία[8] απλώς ενισχύει αυτή την αφοσίωση. Μια πρόσφατη δήλωση του ουκρανικού υπουργείου Εξωτερικών[9], που δημοσιεύθηκε στις 17 Οκτωβρίου, αντικατοπτρίζει την ασάφεια και τις αντικρουόμενες αρχές της εξωτερικής πολιτικής της Ουκρανίας. Επαναβεβαιώνει την υποστήριξή της στις «προσπάθειες του Ισραήλ για την αντιμετώπιση των τρομοκρατικών ενεργειών», αλλά επίσης «υποστηρίζει τη διευθέτηση της παλαιστινο-ισραηλινής σύγκρουσης με τη βοήθεια πολιτικών και διπλωματικών μέσων». Την επόμενη ημέρα, μετά το χτύπημα στο νοσοκομείο Αλ-Αχλί που σκότωσε εκατοντάδες Παλαιστίνιους, την ευθύνη για το οποίο αρνούνται τόσο το Ισραήλ όσο και η Χαμάς, Ουκρανοί αξιωματούχοι εξέδωσαν την πρώτη τους δήλωση σχετικά με την ανθρωπιστική κατάσταση στη Γάζα[10]. Στη δήλωση τονίζεται ότι και τα δύο μέρη θα πρέπει «να τηρούν τους κανόνες του πολέμου και να σέβονται τους κανόνες του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου», αλλά δεν ζητούν άμεση κατάπαυση του πυρός.

Η ανάγκη να μιλήσουμε ανοιχτά

Ενώ η επίσημη θέση της Ουκρανίας υπαγορεύεται από πραγματιστικές διπλωματικές εκτιμήσεις, η ουκρανική κοινωνία των πολιτών δεν είναι υποχρεωμένη να απηχεί τη σιωπή της κυβέρνησής της σχετικά με την τιμωρητική επιχείρηση του Ισραήλ κατά της Γάζας. Οι αδικίες του Ισραήλ στην Παλαιστίνη, όπως και της Ρωσίας στην Ουκρανία, υπερβαίνουν κατά πολύ την απλή μη τήρηση των νόμων του πολέμου. Οι Ουκρανοί ορθώς επαναλαμβάνουν ότι ο πόλεμος της Ρωσίας κατά του ουκρανικού λαού δεν άρχισε στις 24 Φεβρουαρίου 2022. Κατέχει μέρος της Ουκρανίας από την προσάρτηση της Κριμαίας το 2014 και ο εποικισμός από τη Ρωσική Αυτοκρατορία των λαών που κατοι-

κούν σε ουκρανικά εδάφη χρονολογείται από τον 17ο αιώνα. Αυτή η ιστορία, η οποία συνεχίστηκε κατά τη διάρκεια της σοβιετικής εποχής, περιλαμβάνει επεισόδια γενοκτονικού χαρακτήρα. Σε αυτά περιλαμβάνονται το Χολοντόμορ, ένας μεγάλος τεχνητός λιμός που σκότωσε αρκετά εκατομμύρια Ουκρανούς το 1932 και το 1933, και μαζικές εκτοπίσεις πληθυσμών, όπως οι 238.000 Τάταροι της Κριμαίας που απελάθηκαν από την Κριμαία σε άλλες σοβιετικές δημοκρατίες με εντολή του Στάλιν το 1944. Σχεδόν οι μισοί Τάταροι πέθαναν από πείνα και ασθένειες κατά τη διάρκεια των επόμενων ετών. Αντίστοιχα, ο πόλεμος του Ισραήλ κατά του παλαιστινιακού λαού δεν άρχισε στις 7 Οκτωβρίου 2023. Ξεκίνησε με τη Νάκμπα του 1948^[1], όταν περισσότεροι από 700.000 Παλαιστίνιοι εκδιώχθηκαν από τα εδάφη τους. Το 1967, στο τέλος του Πολέμου των Έξι Ημερών, το Ισραήλ κατέλαβε τα υπόλοιπα παλαιστινιακά εδάφη, προκαλώντας μια νέα έξοδο Παλαιστινίων και την εγκατάσταση νέων ισραηλινών αποικιών. Οι Παλαιστίνιοι συχνά λένε ότι η Νάκμπα είναι μια αέναη διαδικασία, καθώς οι εκποιώσεις και τα αποικιοκρατικά εγκλήματα δεν έχουν τελειώσει ποτέ. Έχουν κατακερματιστεί και βιώνουν διαφορετικές καταστάσεις ανάλογα με το αν ζουν στη Δυτική Όχθη, το Ισραήλ, τη Γάζα ή είναι πρόσφυγες. Όλοι όμως επηρεάζονται από το καθεστώς του apartheid. Οι Παλαιστίνιοι της Γάζας υποφέρουν ιδιαίτερα από τον αποκλεισμό που επιβάλλει το Ισραήλ από το 2006 με τη συνεργασία της Αιγύπτου, καθιστώντας τη Λωρίδα της Γάζας τη μεγαλύτερη υπαίθρια φυλακή στον κόσμο. Το κακό που έχει σκοτώσει τις τελευταίες ημέρες τόσο Ισραηλινούς όσο και Παλαιστίνιους πολίτες έχει τις ρίζες του στη συνεχιζόμενη κατοχή και τον εποικισμό των παλαιστινιακών εδαφών από το Ισραήλ. Με αυτή την έννοια, η καταπίεση του ουκρανικού και του παλαιστινιακού λαού έχει ομοιότητες: πρόκειται για την κατοχή των εδαφών μας από κράτη με πυρηνικά όπλα και συντριπτική στρατιωτική δύναμη, τα οποία κλειδώνουν τα ψηφίσματα του ΟΗΕ και το διεθνές δίκαιο, θέτοντας τους σκοπούς τους πάνω από κάθε διπλωματικό διάλογο.

Ως Ουκρανοί, ως υποστηρικτές της ουκρανικής υπόθεσης, έχουμε ιδιαίτερη ευθύνη να κατανοήσουμε και να υψώσουμε τη φωνή μας μπροστά σε αυτό που συμβαίνει. Πρέπει να επισημάνουμε τις ασυνέπειες των δυτικών κυβερνήσεων που υποστηρίζουν τον αντιιμπεριαλιστικό μας αγώνα, ενώ ταυτόχρονα στηρίζουν την αποικιοκρατική βία του Ισραήλ. Η τραγωδία που βιώνουμε σήμερα πρέπει να οξύνει την ευαισθησία μας σε παρόμοιες ανθρώπινες εμπειρίες. Μετά την εισβολή της Ρωσίας, ανακαλύψαμε πόσο λίγα γνώριζε η διεθνής κοινότητα για την ιστορία της Ουκρανίας. Αλλά τί γνωρίζουμε για την ιστορία της Παλαιστίνης; Σε έναν κόσμο

όπου η πόλωση αυξάνεται, όπου οι αποικιοκρατικοί πόλεμοι συγκλονιστικής κλίμακας και βίας αναβιώνουν, μόνο η αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεσμένων λαών και το ενδιαφέρον για τους αντίστοιχους αγώνες μας, πέρα από τις γεωπολιτικές διαιρέσεις, μπορούν να μας δείξουν το δρόμο για μια δίκαιη και διαρκή ειρήνη.

19/10/2023

***Η Daria Saburova** είναι υποψήφια διδάκτωρ στο Πανεπιστήμιο Paris Nanterre, διδάσκουσα στο Sciences Po Lyon και μέλος του Ευρωπαϊκού Δικτύου Αλληλεγγύης στην Ουκρανία (ENSU). Το άρθρο της δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της οργάνωσης Europe Solidaire Sans Frontières και μεταφράστηκε από το elaliberta.gr.

Σημειώσεις

1. «Οι άμαχοι στη Γάζα φοβούνται να φύγουν από τα σπίτια τους μετά τον βομβαρδισμό ασφαλών οδών διαφυγής», Guardian, 14/10/2023.
2. Ζωντανή κάλυψη του πολέμου Ισραήλ-Χαμάς, Guardian, 18/10/2023.
3. «Το Ισραήλ εγκαλεί τον Ουκρανό πρέσβη επί ψηφοφορίας στον ΟΗΕ», Reuters, 15/11/2022.
4. »Απεσταλμένος Ισραήλ: Στήριξη της Ουκρανίας σε αντι-ισραηλινό ψήφισμα θα μπορούσε να βλάψει την Ισραηλινή υποστήριξη», Times of Israel, 9/7/2023.
5. «Γιατί το Ισραήλ αρνείται να παράσχει στρατιωτική βοήθεια στην Ουκρανία», Le Monde, 15/05/2023.
6. «Ο Νετανιάχου ονομάζει τη Χαμάς ως τους νέους ναζί μαζί τον Σολτς της Γερμανίας», The Hill, 17/10/2023.
7. «Η σπουδή της Δύσης να υποστηρίξει το Ισραήλ διαβρώνει την υποστήριξη των αναπτυσσόμενων χωρών στην Ουκρανία», Financial Times, 18/10/2023.
8. «Το δώρο της Χαμάς στο Βλαδίσλερ Πούτιν», Politico, 10/10/2023.
9. Δήλωση του προέδρου Ζελένσκι, 7/10/2023.
10. Δήλωση του Ουκρανικού Υπουργείου Εξωτερικών, 18/10/2023.
11. Βλέπε wikipedia.org/wiki/Nakba.

Της Catherine Samary

Η Ουκρανία δεν ήταν ένα “τεχνητό δημιούργημα” του Λένιν, όπως ισχυρίζεται ο Πούτιν ^[1]. Και η Παλαιστίνη δεν ήταν “μια γη χωρίς λαό για έναν λαό χωρίς γη” - ούτε καν μια “γη της επαγγελίας”. Η προσπάθεια απόκρυψης αυτού του “μεγαλωρσικού” αποικισμού ήταν αποτέλεσμα ιδεολογιών και παισίων διαφορετικών από αυτά που συνδέθηκαν οργανικά με την υλοποίηση του σιωνιστικού σχεδίου και τη δημιουργία του κράτους του Ισραήλ το 1948. Ωστόσο, το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση του ουκρανικού λαού, όπως και του παλαιστινιακού λαού, εξακολουθεί να προσκρούει σε αυτές τις συσκοτίσεις με διάφορους δραματικούς τρόπους. Ειδικά όταν το δικαίωμα αυτό ταυτίζεται - δικαίως ή αδικως - από διάφορα αλλά σημαντικά τμήματα της παγκόσμιας κοινής γνώμης, με ακροδεξιά ρεύματα.

Το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση των λαών βρίσκεται στο επίκεντρο των αγώνων αποαποικιοποίησης - και αποτελεί ακόμη και σήμερα την ουσιαστική κινητήρια δύναμη πίσω από το «δικαίωμα στην αντίσταση» ^[2] του ουκρανικού και του παλαιστινιακού λαού, αν και με διαφορετικές συνθήκες. Και στις δύο περιπτώσεις, υπάρχει μια δραματική κρίση των ισότιμων και αποαποικιακών σοσιαλιστικών εναλλακτικών λύσεων στις εν λόγω χώρες και σε διεθνή κλίμακα. Στα πλαίσια των πολέμων που βρίσκονται σε εξέλιξη - η έκβαση των οποίων είναι εντελώς αβέβαιη - ασκείται η χειρότερη βία. Εξαρτάται (η έκβαση) από τις άμεσες και διεθνείς συνιστώσες του αγώνα, και ειδικότερα από τους πρακτικούς προσανατολισμούς των ρευμάτων που αναφέρονται στο δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση.

Και στις δύο περιπτώσεις, δεν θα υπάρξει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη, χωρίς ίσα δικαιώματα - και χωρίς την αντιμετώπιση

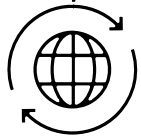
Παλαιστίνη Από την Ουκρανία στην Παλαιστίνη: το δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση

Το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση των λαών βρίσκεται στο επίκεντρο των αγώνων αποαποικιοποίησης - και αποτελεί ακόμη και σήμερα την ουσιαστική κινητήρια δύναμη πίσω από το “δικαίωμα στην αντίσταση” του ουκρανικού και του παλαιστινιακού λαού, αν και με διαφορετικές συνθήκες.

όλων των εγκλημάτων πολέμου και των εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας.

Από τη “φασιστική” Ουκρανία...

Η “ειδική στρατιωτική επιχείρηση”, που εξαπέλυσε ο Πούτιν με φόντο τη βαθιά κρίση του NATO (και όχι την απειλή για τη Ρωσία), υπολόγιζε στην ταχεία πτώση του προέδρου Ζελένσκι και την εγκαθίδρυση μιας εξουσίας που θα διεκδικούσε ότι ανήκει στον “ρωσικό κόσμο”. Θα έβαζε τέλος στην εξουσία των “Ουκρανών φασιστών”, οι οποίοι προέκυψαν από ένα “ναζιστικό πραξικόπημα με την υποστήριξη του NATO” (2014) και απειλούσαν τους ρωσόφωνους. Ο λόγος και το σχέδιο του Πούτιν ήταν εμπνευσμένα τόσο από την τσαρική αυτοκρατορία όσο και από τον Στάλιν, ενάντια στο δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση ^[3], ενάντια στον Λένιν, ο οποίος είχε αναγάγει ένα τέτοιο δικαίωμα σε προϋπόθεση για την οικοδόμηση μιας ισχυρής και ελκυστικής σοσιαλιστικής ένωσης (και διεθνούς) στον υπόλοιπο κόσμο. Ωστόσο, μεταξύ των μπολσεβίκων (και των μαρξιστών), κυριάρχησαν οι εργατίστικες και οικονομίστικες προσεγγίσεις, αφηγηώντας τις εθνικές προδοσίες που θεωρήθηκαν ως κληρονομιά του παρελθόντος και των αγροτών - μιας σημαντικής κοινωνικής βάσης του Ουκρανικού έθνους. Οι αποικιοκρατικές και εξισωτικές εξελίξεις ήταν ασταθείς. Ο μεγάλος λιμός της δεκαετίας του 1930, που συνόδευσε την αναγκαστική κολεκτιβοποίηση στην υπαίθρο, γίνεται αντιληπτός στην Ουκρανία ως ένα “Holodomor” ^[4] που συνδέεται με ένα σχέδιο αναγκαστικής ρωσοποίησης. Η απέλαση πληθυσμών μακριά από τις πατρίδες τους -όπως οι Τατάρους της Κριμαίας που υποτίθεται ότι συνεργάστηκαν με τους Ναζί- και η διαίρεση των δημοκρατιών για την εκμετάλλευση των μειονοτήτων (όπως στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ) συνδυάστηκαν σε διάφορες φάσεις του “σοβιετικού αιώνα” ^[5].

Η πραγματικότητα της Ουκρανίας ως έθνους παρέμεινε αμφισβητούμενη από ορισμένους στη διεθνή αριστερά, παρά την ανεξαρτησία της που επικυρώθηκε το 1991 με μια μαζική, καθαρή λαϊκή ψήφο σε όλη την επικράτειά της [6]. Συχνά εξισώνει οποιαδήποτε διεκδίκηση της Ουκρανικής εθνότητας με την ακροδεξιά “αντιρωσική” συνιστώσα της, θυμίζοντας τα αντισημιτικά, αντιπολωνικά και αντιρομά πογκρόμ των “Μπαντεριστών” -που πήραν το όνομά τους από τον εθνικό τους ήρωα Μπαντέρα, ο οποίος συμμάχησε (και στη συνέχεια συγκρούστηκε) με τους Ναζί εναντίον του Στάλιν. Και, στην πραγματικότητα, συνδέεται επίσης με την ερμηνεία του Πούτιν της “Επανάστασης της Αξιοπρέπειας” του 2014 ως φασιστικού πραξικοπήματος. Μόνο που ο νέος ολιγάρχης πρόεδρος Ποροσένκο (ο οποίος ήταν ακροδεξιός) που εξελέγη το 2014 σαρώθηκε στις επόμενες εκλογές, το 2019: σε όλη την Ουκρανία υπήρξε ένα κύμα υποστήριξης για έναν άγνωστο στα θεσμικά κόμματα υποψήφιο, τον εβραίο και ρωσόφωνο κωμικό Βολοντίμιρ Ζελένσκι που υποσχόταν να επιλύσει ειρηνικά τη σύγκρουση στο Ντονμπάς και να βάλει τέλος στη διαφθορά. Θα πρέπει να είναι προφανές ότι αυτή η δύναμη δεν είναι “ναζιστική”.

...στην ουκρανική και παλαιστινιακή αντίσταση

Αλλά, απορρίπτοντας αυτή την καρικατούρα, ορισμένοι στην αριστερά τον βλέπουν ως απλό πιόνι του NATO. Ο πόλεμος θα ήταν καθαρά ενδοϊμπεριαλιστικός, αν δεν αγωνιζόταν η Ουκρανική κοινωνία για την απελευθέρωσή της. Μια συγκεκριμένη ανάλυση των πολεμικών σεναρίων δείχνει τα εγκλήματα πολέμου που διαπράττουν οι ρωσικές δυνάμεις ριζοσπαστικοποιώντας την ουκρανική λαϊκή αντίσταση. Και ενώ το NATO επωφελήθηκε από τον πόλεμο, ήταν αυτή η (απροσδόκητη) λαϊκή αντίσταση, με επικεφαλής τον Ζελένσκι, που επέφερε τις πρώτες ήττες στην επίθεση του Πούτιν στο Κίεβο και την κατοχή που ακολούθησε. Οι συνεχιζόμενες συγκρούσεις μεταξύ του Ζελένσκι και του γενικού επιτελείου του NATO είναι προφανείς.

Χρειάζονται όπλα για να σωθούν ζωές αμάχων και υποδομές που βομβαρδίζονται - προκαλώντας τρομακτικές ανθρωπίνες και οικολογικές ζημιές. Για να διασφαλιστεί η διαρκής ειρήνη, η ρωσική κατοχή και οι νεοαποικιακές πολιτικές πρέπει να τερματιστούν.

Αλλά υπάρχουν και άλλες νεοαποικιακές πολιτικές που κρύβονται πίσω από τη “βοήθεια” προς την Ουκρανία.

Και πώς μπορεί να εκφραστεί και να υποστηριχθεί η λαϊκή αυτοδιάθεση της Ουκρανίας - η οποία δεν μπορεί να περιοριστεί στην κρατική εξουσία. Σε ένα άρθρο της Ουκρανής ιστορικού Hanna Perekhoda εκφράζεται η ανησυχία: “Αν, στο όνομα της “ειρήνης”, προδώσουμε τους Ουκρανούς, όπως τους Παλαιστίνιους” [7].

Όπως και η συγγραφέας του, υποστηρίζω τη λογική του “Ευρωπαϊκού Δικτύου για την υποστήριξη της ουκρανικής αντίστασης” (RESU/ENSU) [8] να βοηθά από τα κάτω - την ανάγκη για όπλα, από όπου και αν προέρχονται, και τους αγώνες του σε διάφορα μέτωπα: άμεσες σχέσεις με αριστερές πολιτικές ενώσεις, φεμινίστριες, συνδικαλιστές, LGBTQ, οικολόγους, και μαζί με τον Ζελένσκι ενάντια στην εισβολή και ενάντια στις κοινωνικές επιθέσεις των νεοφιλελεύθερων πολιτικών του.

Αλλά αν ο τρόπος υποστήριξης ενός εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα είναι δικαίωμα του κάθε ρεύματος, ο τρόπος καθοδήγησής του είναι δικαίωμα των ρευμάτων αντίστασης - και

είναι στο χέρι των ενδιαφερόμενων πληθυσμών να αποφασίσουν ποιος τους εκπροσωπεί.

Οι σφαγές αμάχων που διαπράττει η Χαμάς είναι αφόρητα και ιδιαίτερα προβεβλημένα εγκλήματα, σε αντίθεση με αυτά που διαπράττει το ισραηλινό κράτος και η πολιτική του απαρτχάιντ [9]: “Μέσα σε λίγες μέρες”, γράφει η ισραηλινή δημοσιογράφος Amira Hass στη Haaretz (10 Οκτωβρίου), “οι Ισραηλινοί βίωσαν αυτό που οι Παλαιστίνιοι βιώνουν συστηματικά εδώ και δεκαετίες: στρατιωτικές εισβολές, θάνατο, σκληρότητα, δολοφονημένα παιδιά, πτώματα συσσωρευμένα στους δρόμους, πολιορκία, φόβο, αγωνία για τους αγαπημένους τους, να είναι στόχος εκδίκησης, αδιάκριτα πυρά κατά μαχητών και πολιτών, θέση κατωτερότητας, καταστροφή κτιρίων, περιφρόνηση θρησκευτικών εορτασμών, αδυναμία και ανικανότητα απέναντι σε ένοπλους άνδρες και πικρή ταπείνωση”.

Και όπως λέει ο Elias Sanbar [10], “Στον αγώνα τους για τα δικαιώματά τους, οι Παλαιστίνιοι ισχυρίζονται ότι ακολουθούν το διεθνές δίκαιο. Και αυτό το δίκαιο είναι σαφές: κάθε επίθεση εναντίον αμάχων αποτελεί έγκλημα πολέμου. Το να ισχυρίζονται ότι δεσμεύονται από το νόμο σημαίνει ότι πρέπει επίσης να εφαρμόζονται όλες τις διατάξεις του δικαίου. Αλλά δεν είναι όλα σε αυτή τη σύγκρουση εγκλήματα πολέμου. Η επίθεση εναντίον ενός στρατού κατοχής είναι απολύτως νόμιμη”.

19/10/2023

Το άρθρο δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα L'Anticapitaliste και μεταφράστηκε από το elaliberta.gr

Σημειώσεις

1. Ακούστε ή διαβάστε την ουκρανή ιστορικό Hanna Perekhoda, ιδίως το κεφάλαιό της στο συλλογικό βιβλίο L'invasion de l'Ukraine. Ιστορία, συγκρούσεις και λαϊκή αντίσταση. La Dispute, 2023.
2. Αυτό είναι το Μανιφέστο των Ουκρανών φεμινιστριών: σε διάφορες γλώσσες: <https://docs.google.com/forms...>, βλέπε επίσης Alain Gresh, “Gaza-Palestine. Le droit de résister à l'oppression”, Orient XXI, 9 Οκτωβρίου 2023.
3. Δείτε τα γραπτά του πρόσφατα εκλιπόντος Ουκρανού αντισταλινικού Μαρξιστή Marko Bojcun στην ιστοσελίδα των Éditions Syllepse.
4. [wikipedia.org/wiki/Holodomor](https://en.wikipedia.org/wiki/Holodomor)
5. Τίτλος βιβλίου του ιστορικού Moshe Lewin.
6. https://fr.wikipedia.org/wiki/Référendum_sur_les_27indépendance_de_les_27Ukraine
7. Hanna Perekhoda, “Αν στο όνομα της “ειρήνης” προδώσουμε τους Ουκρανούς, όπως τους Παλαιστίνιους...”. Το άρθρο δημοσιεύεται στο παρόν τεύχος του “4”.
8. Βλ. στον ιστότοπο της ENSU <https://ukraine-solidarity.eu> την πλατφόρμα, τις καμπάνιες και τις αναλύσεις της.
9. Βλέπε την έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας για το θέμα αυτό.
10. Παλαιστίνιος διανοούμενος, πρώην Παλαιστίνιος πρέσβης στην UNESCO, συνέντευξη στη Le Monde (ιστοσελίδα), Πέμπτη 12 Οκτωβρίου 2023.

Αν στο όνομα της “ειρήνης” προδώσουμε τους Ουκρανούς, όπως τους Παλαιστίνιους...

Σήμερα, είναι απαράδεκτο να σιωπούμε για το απαρτχάιντ και τη συστημική βία κατά των Παλαιστίνιων και να συμπαρατασσόμαστε με το καθεστώς του Νετανιάχου, που θέλει να αφανίσει δύο εκατομμύρια ανθρώπους στη Γάζα. Όπως είναι απαράδεκτο να δικαιολογούμε τη δολοφονία αμάχων από τη Χαμάς ή να ισχυριζόμαστε ότι η Χαμάς αντιπροσωπεύει σήμερα τον αγώνα του παλαιστινιακού λαού για ελευθερία.

Της Hanna Perekhoda*

Ας φανταστούμε την ακόλουθη ιστορία. Μια χώρα βρίσκεται υπό κατοχή και ο λαός της καταπιέζεται συστηματικά. Το κράτος κατοχής ενθαρρύνει την εγκατάσταση εποίκων στη γη τους. Ο αγώνας για τη χειραφέτηση αυτού του καταπιεσμένου λαού λαβαίνει εξαιρετικά ανεπαρκή υποστήριξη από προοδευτικές δυνάμεις εκτός της χώρας και αγνοείται από τα κορυφαία κράτη του κόσμου. Οι αντιδραστικές δυνάμεις αναλαμβάνουν την υπόθεση της εθνικής απελευθέρωσης και στρατολογούν μέσα από το λαό που υφίσταται την αδικία σε καθημερινή βάση. Καταφεύγουν όλο και περισσότερο σε τρομοκρατικές ενέργειες. Καταστέλλονται βίαια και ριζοσπαστικοποιούνται σε σημείο να μετατραπούν σε μια υπερ-αντιδραστική ακροδεξιά οργάνωση.

Κάποια στιγμή, η διεθνής ισορροπία δυνάμεων αρχίζει να αλλάζει: οι αναδυόμενες υπερ-αντιδραστικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ενισχύονται, ενώ οι αστικές δημοκρατίες βρίσκονται όλο και πιο αποδυναμωμένες και απαξιωμένες και χάνουν την ηγεμονική τους θέση, ειδικότερα λόγω εσωτερικών πολιτικών κρίσεων. Οι αναδυόμενοι ιμπεριαλιστές παρέχουν την συμφεροντολογική υποστήριξή τους σε αυτή την οργάνωση, που καμώνεται πως εκπροσωπεί το κίνημα εθνικής χειραφέτησης, αλλά έχει γίνει φορέας μιας ιδεολογίας μίσους. Υποκινούμενη από εξωτερικούς παράγοντες και υπό το βάρος της εσωτερικής καταπίεσης, που αυξάνεται χρόνο με το χρόνο, η οργάνωση που μονοπωλεί την εθνική υπόθεση εντείνει τις πράξεις βίας κατά του άμαχου πληθυσμού του έθνους που την καταπιέζει: αιχμαλωσίες ομήρων, βιασμοί, δολοφονίες. Στην ιστορία της Ουκρανίας, έχουμε βιώσει κάτι που μοιάζει ιδιαίτερα με αυτό το σενάριο: όταν ο Ουκρανικός Επαναστατικός Στρατός υπό την αιγίδα της ΟΥΝ(b), της δικής μας Χαμάς, κατέσφαξε ολόκληρα χωριά Πολωνών στη Βολυνία κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. [1]

Χρησιμοποιώ σκόπιμα μια απλουστευμένη περιγραφή, επειδή προσπαθώ να δω τις δομές που καθιστούν δυνατή όχι την “εξωτικοποίηση” της Παλαιστίνης, αλλά την καθιστούν δυνητικά συγκρίσιμη με άλλες καταστάσεις αποικιοκρατικής καταπίεσης και νόμιμης αντίστασης, υπό την καθοδήγηση ωστόσο υπερ-αντιδραστικών ακροδεξιών οργανώσεων. Φυσικά, αυτό δεν σημαίνει ότι η Χαμάς και η ΟΥΝ είναι το ίδιο πράγμα, αλλά νομίζω ότι η σύγκριση μπορεί να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε την συστημική δυναμική που διέπει τις συγκρούσεις αυτού του είδους.

Σήμερα, είναι απαράδεκτο να σιωπούμε για το απαρτχάιντ και τη συστημική βία κατά των Παλαιστίνιων και να συμπαρατασσόμαστε με το καθεστώς του Νετανιάχου, που θέλει να αφανίσει δύο εκατομμύρια ανθρώπους στη Γάζα. Όπως είναι απαράδεκτο να δικαιολογούμε τη δολοφονία αμάχων από τη Χαμάς ή να ισχυριζόμαστε ότι η Χαμάς αντιπροσωπεύει σήμερα τον αγώνα του παλαιστινιακού λαού για ελευθερία. Η Χαμάς και ο Νετανιάχου

δεν είναι μόνο δύο αντιδραστικές δυνάμεις, αλλά δηλώνουν ανοιχτά ότι ο αντίπαλος άμαχος πληθυσμός είναι νόμιμος στρατιωτικός στόχος.

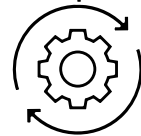
Τους προδώσαμε

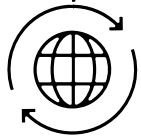
Σε μια τέτοια κατάσταση, το μόνο λογικό θα ήταν να υποστηρίξουμε ότι έχει απομείνει από το παλαιστινιακό κίνημα χειραφέτησης, το οποίο είναι ικανό να αγωνιστεί χωρίς να πέσει στο παραλήρημα του αδιάκριτου μίσους. Και να υποστηρίξουμε επίσης εκείνους τους Ισραηλινούς που αντιτίθενται ενεργά στο αποικιοκρατικό τους καθεστώς και υποστηρίζουν το δικαίωμα των Παλαιστίνιων στην αυτοδιάθεση. Αλλά πού είναι αυτοί, και από τις δύο πλευρές, μετά από μισό και πλέον αιώνα ατελείωτης φρίκης; Εξακολουθούν να υπάρχουν, αλλά το γεγονός ότι είναι τόσο αδύναμοι και ανίσχυροι απέναντι στη βία είναι και δικό μας λάθος. Δεν κάναμε αρκετά για να τους υποστηρίξουμε και να τους ενισχύσουμε απέναντι στις σκοταδιστικές δυνάμεις. Τους έχουμε προδώσει, νομίζοντας ότι η έκφραση της αλληλεγγύης μας είναι αρκετή για να τους βοηθήσουμε να αντισταθούν στην καταπίεση. Όχι, αυτό δεν είναι αρκετό.

Και αν συνεχίσουμε έτσι, αν ο πολιτικός μας ακτιβισμός συνεχίσει να περιορίζεται στην ανάρτηση σημαίων στα κοινωνικά δίκτυα, θα έχουμε μια δεύτερη Παλαιστίνη με τη Χαμάς της, που θα κρατά ομήρους περισσότερους από 30 εκατομμύρια κατοίκους, στη μέση της Ευρώπης. Ναι, αυτό είναι πιθανό να συμβεί αν, στο όνομα της “ειρήνης”, προδώσουμε τους Ουκρανούς και επιτρέψουμε τη διχοτόμηση της χώρας τους. Το χειρότερο είναι ότι αυτό ακριβώς το σενάριο θα προτιμούσαν κάποιοι αριστεροί ακτιβιστές. Αν η Ουκρανία ήταν υπό κατοχή, θα ήταν πολύ πιο άνετο γι' αυτούς να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους στους Ουκρανούς.

Αντίθετα με τη Χαμάς, η Αζόφ δεν είναι (ακόμα;) στην εξουσία στην Ουκρανία και δεν σφαγιάζει ολόκληρες οικογένειες Ρώσων πολιτών που βρίσκονται ήδη στη διαδικασία μετακόμισης στις υπό κατοχή ουκρανικές πόλεις. Η Ουκρανία εξακολουθεί να υπερασπίζεται το δημοκρατικό της σχέδιο και υπάρχουν ακόμη πολλές δυνάμεις που μάχονται ενάντια στον κατακτητή, ενώ υπερασπίζονται το σχέδιο μιας ανταυταρχικής, κοσμικής, ανοιχτής, κοινωνικής και δίκαιης Ουκρανίας. Φαίνεται όμως ότι, για κάποιους, αυτό δεν είναι αρκετό για να υποστηρίξουν τον αγώνα ενός λαού που δέχεται να λαβαίνει αμερικανικά όπλα. Ωστόσο, η υποστήριξη της εξοπλισμένης από το Ιράν Χαμάς δεν αποτέλεσε ποτέ πρόβλημα για μια ορισμένη “δυτική Αριστερά”.

Έχω σοκαριστεί από την αντίδραση πολλών αριστερών ακτιβιστών. Οι άνθρωποι πανηγυρίζουν για αυτό που συμβαίνει σαν να ήταν “ένα άνοιγμα” σε κάτι καλό, στην απελευθέρωση και χειραφέτηση των καταπιεσμένων. Για μένα, αυτό που συμβαίνει είναι μια αποτυχία της ανθρωπότητας και ακόμη περισσότερο εκείνων που ταυτίζονται με τις δυνάμεις της αριστεράς. Αυτό που συμβαίνει σήμερα είναι η αναγνώριση της ανικανότητας όλων

των προοδευτικών δυνάμεων, οι οποίες δεν έκαναν αρκετά για να υποστηρίξουν την υπόθεση των καταπιεσμένων. Ούτε στην Παλαιστίνη, ούτε στο Ιράν, ούτε στη Συρία ούτε ή οπουδήποτε αλλού. Το να ανεμίζουν παλαιστινιακές σημαίες ήταν cool για να έχουν ήσυχη τη συνείδηση τους οι αντικομορμιστές ακτιβιστές, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό. Οι πραγματικοί Παλαιστίνιοι εξακολουθούσαν να είναι μόνοι απέναντι στη φρίκη της κατοχής.

Πρέπει να το συνειδητοποιήσουμε και να αναγνωρίσουμε την αποτυχία μας το συντομότερο δυνατό. Πρέπει να σταματήσουμε να κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας και να αρχίσουμε επιτέλους να σκεφτόμαστε σοβαρά τι μπορούμε ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ να κάνουμε σήμερα για να αντιταχούμε στον φασισμό που εξαπλώνεται σαν ιός και να βοηθήσουμε ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ αυτούς που αγωνίζονται για τη χειραφέτησή τους, πριν πέσουν στον ανυπέρβλητο φαύλο κύκλο της απελπισίας και του μίσους.

*Γεννημένη το 1993 στο Ντονέτσκ, σε ρωσόφωνη οικογένεια, η ιστορικός **Χάννα Περεχόντα** ζει κυρίως τώρα στην Ελβετία και είναι ερευνήτρια και βοηθός καθηγήτρια στο πανεπιστήμιο της Λωζάνης. Η Περεχόντα είναι μέλος της ουκρανικής σοσιαλιστικής οργάνωσης Σοτσιάλνι Ρουκ. Το άρθρο μεταφράστηκε από το Γιώργο Μητραλιά και δημοσιεύτηκε στην σελίδα της Ελληνικής Επιτροπής ενάντια στο Χρέος.

Σημειώσεις

1. Η ΟΥΝ είναι ένα ουκρανικό ακροδεξιό κίνημα που ιδρύθηκε το 1929 και ευθύνεται για πολυάριθμες σφαγές κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ένας από τους ηγέτες της, ο Stepan Bandera, ήταν επικεφαλής της πιο αντιδραστικής φράξιας της - της ΟΥΝ(b).

Του Ashley Smith*

Το καινούργιο βιβλίο του Chris Miller «Ο πόλεμος των τσιπ: Η μάχη για την πιο κρίσιμη τεχνολογία» είναι ο καλύτερος απολογισμός της αντιπαλότητας ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Κίνα στον τομέα της υψηλής τεχνολογίας. Ο Miller είναι ένας πανεπιστημιακός του κατεστημένου, ένας υπέρμαχος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και ένας οπαδός του καπιταλισμού της ελεύθερης αγοράς (...) Εξιστορεί την ανάπτυξη των μικροτσιπ στο πολιτικο-στρατιωτικό συγκρότημα της Ουάσιγκτον, τον κεντρικό ρόλο που έπαιξαν στην ήττα της Ε.Σ.Σ.Δ. κατά τον ψυχρό πόλεμο και τη σημασία τους στην ενδο-ιμπεριαλιστική σύγκρουση που σήμερα αντιπαραθέτει την Ουάσιγκτον και το Πεκίνο. Παρά τη θέση που παίρνει συστηματικά υπέρ των ΗΠΑ το βιβλίο αυτό είναι αναγκαίο στη διεθνιστική αριστερά για να κατανοήσει τον κεντρικό ρόλο της υψηλής τεχνολογίας στη διαμάχη ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Κίνα.

Όπως εξηγεί ο Miller, ο σύγχρονος καπιταλισμός, με τα κράτη του και τις γιγαντιαίες επιχειρήσεις του, είχε ανάγκη από μια όλο και μεγαλύτερη ικανότητα για «να υπολογίζει τους μισθούς, να παρακολουθεί τις πωλήσεις, να συλλέγει τις επίσημες στατιστικές και να κοσκινίζει τα αναγκαία για την κοστολόγηση των ασφαλιστικών συμβολαίων δεδομένα για τις πυρκαγιές και τις ζηρασίες». Αυτά τα καθήκοντα καλύπτονταν αρχικά από μεγάλες στρατιές ανθρώπινων «υπολογιστών».

Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ώθησε τις μεγάλες δυνάμεις να αυτοματοποιήσουν τα καθήκοντα αυτά. Αλλά τα μηχανικά μέσα που επιινόησαν αποδείχθηκαν ενοχλητικά και ανακριβή. Τότε οι ερευνητές του πανεπιστημίου της Πενσυλβάνια έβαλαν σε λειτουργία τους πρώτους υπολογιστές που χρησιμοποιούσαν λυχνίες κενού, αλλά αυτοί ήταν τεράστιοι, αργοί και ελάχιστα αξιόπιστοι. Στη δεκαετία του 1950, ενώ εντεινόταν ο ψυχρός πόλεμος, μια ομάδα πρωτοπόρων μηχανικών διαφόρων εταιριών και start up όπως η Texas Instruments και η Fairchild Semiconductor επινόησαν τα ολοκληρωμένα κυκλώματα μέσα σε τσιπ από πυρίτιο για να αντικαταστήσουν τις λυχνίες κενού. Αυτό επέτρεψε την κατασκευή υπολογιστών πολύ πιο μικρών και αξιόπιστων. Μετά την εκτόξευση του Σπούτνικ από τη Μόσχα, το Υπουργείο Άμυνας, μέσω της Υπηρεσίας του για έργα προχωρημένης έρευνας (DARPA), στράφηκε προς τις εταιρίες αυτές για την ανάπτυξη των μικροεπεξεργαστών και των υπολογιστών για τα αεροπλάνα, τους πυραύλους και τα διαστημικά οχήματα. Οι επιχειρήσεις κατασκεύασαν νέα εργοστάσια για την κατασκευή υπολογιστών για όλα τα παραπάνω, από τον Απόλλωνα II μέχρι τον πύραυλο Minuteman.

Το 1965, το Πεντάγωνο και η NASA αγόρασαν το 72% περίπου όλων των ολοκληρωμένων κυκλωμάτων. Έτσι, το αμερικανικό Κράτος ενίσχυσε την ανάπτυξη των εταιριών υψηλής τεχνολογίας της Silicon Valley και από τότε αυτοί οι δύο δέθηκαν στενά, συγχωνεύοντας την ιμπεριαλιστική πολιτική, την καπιταλιστική βιομηχανία και το στρατό.

Κέρδη και παγκοσμιοποίηση

Μη ικανοποιημένες από τα όρια των κυβερνητικών συμβολαίων, οι εταιρίες κατάλαβαν ότι μπορούσαν να πετύχουν τεράστια κέρδη στον τομέα, σε πλήρη ανάπτυξη, της ηλεκτρο-

ΗΠΑ / Κίνα

Ο πόλεμος των μικροεπεξεργαστών

Ο πόλεμος των microchips, μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας, είναι ένας αγώνας ως το τέλος για την κυριαρχία στην πιο κρίσιμη τεχνολογία.

νικής για το πλατύ κοινό, που γρήγορα έγινε ο κυριότερος αγοραστής των μικροεπεξεργαστών. Ο ανταγωνισμός για τα κέρδη και τα κομμάτια της αγοράς ενίσχυσε την ανανέωση, τις αποτελεσματικότερες διαδικασίες παραγωγής και την αναζήτηση όλο και φθηνότερης εργατικής δύναμης.

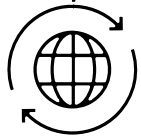
Οι επιχειρήσεις αυτές εξαπολύθηκαν σε έναν αγώνα αναζήτησης νέων μέσων ενσωμάτωσης περισσότερων κυκλωμάτων μέσα στους μικροεπεξεργαστές πυριτίου για να μεγαλώσουν την υπολογιστική τους ικανότητα. Ο Gordon Moore, συνιδρυτής της Fairchild και της Intel, προέβλεψε το διπλασιασμό του αριθμού των ολοκληρωμένων κυκλωμάτων στα τσιπ κάθε δύο χρόνια –αυτό αποκαλείται νόμος του Moore. Ανανέωσαν, με όλο και πιο πολύπλοκες τεχνολογίες, με ένα όλο και υψηλότερο επενδυτικό κόστος. Για να μειώσουν το εργατικό κόστος, έφτιαξαν εργοστάσια μακριά από τα συνδικαλιστικά οχυρά των παραδοσιακών βιομηχανικών κέντρων της χώρας και χρησιμοποίησαν γυναίκες με χαμηλούς μισθούς.

Η αναζήτησή τους για φθηνότερο εργατικό δυναμικό τους έσπρωξε στον εκπατρισμό των εργοστασίων τους προς ασια-

τικές χώρες συμμάχους των ΗΠΑ όπως το Χονγκ Κονγκ, η Ταϊβάν, η Μαλαισία, η Σιγκαπούρη και η Νότια Κορέα. Στις χώρες αυτές οι μισθωτοί –κυρίως οι γυναίκες– αμείβονταν κατά ένα τμήμα του αμερικανικού εργατικού κόστους. Έτσι, παρατηρεί ο Miller, «η βιομηχανία των ημιαγωγών παγκοσμιοποιήθηκε δεκαετίες προτού ο οποιοσδήποτε ακούσει αυτή τη λέξη, βάζοντας τις βάσεις των αλυσίδων προμήθειας επικεντρωμένων στην Ασία που γνωρίζουμε σήμερα». Το αμερικανικό Κράτος ενθάρρυνε αυτή τη διεθνοποίηση, συμπεριλαμβανομένης της Ιαπωνίας, του παλιού του εχθρού του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου που έγινε υποτακτικός του στον ψυχρό πόλεμο. Στην ανάπτυξη μιας ιαπωνικής βιομηχανίας ηλεκτρονικής προσανατολισμένης στην αμερικανική αγορά, η Ουάσιγκτον έβλεπε ένα μέσον να δέσει τη χώρα αυτή, καθώς και άλλα ασιατικά Κράτη, στο άρμα της –ενάντια στην Κίνα του Μάο και την Ε.Σ.Σ.Δ.

Ο πόλεμος των ΗΠΑ στο Βιετνάμ επιτάχυνε όλες αυτές τις εξελίξεις. Επειδή ο επίγειος πόλεμος είχε αποτύχει, η Ουάσιγκτον στράφηκε προς το χαλί βομβών σε μια απελπισμένη απόπειρα να συντρίψει τον αγώνα για εθνική απελευθέρωση.

Αλλά τα κατευθυνόμενα βλήματά τους εξαρτιόνταν πάντα από τις λυχνίες κενού και επομένως ήταν ελάχιστα αξιόπιστα και ανακριβή. Για να «μετατρέψουν την αλυσίδα του θανάτου» οι ΗΠΑ προχώρησαν σε ένα συμβόλαιο με την Texas Instruments για την κατασκευή συστημάτων πλοήγησης βασισμένων σε τσιπ αντί για λυχνίες. Αν και ήταν πολύ πιο αποτελεσματικά, δεν μπόρεσαν να νικήσουν τους Βιετναμέζους. Ωστόσο, όπως επίμονα παρατηρεί ο Miller, «το Βιετνάμ ήταν ένα επιτυχημένο πεδίο δοκιμών για τα όπλα που συνδύαζαν τη μικροηλεκτρονική και τα εκρηκτικά με έναν τρόπο που θα άλλαζε τελείως τον πόλεμο και θα μεταμόρφωνε την αμερικανική στρατιωτική ισχύ».

Η επιτυχία των όπλων αυτών ανάγκασε τη Σοβιετική Ένωση να δημιουργήσει τη δική της Silicon Valley: το Zelenograd. Αλλά, όπως σημειώνει με πληρότητα ο Miller, δεν διέθετε ένα πυκνό δίκτυο κερδοφόρων επιχειρήσεων που στις ΗΠΑ ήταν η πηγή της ανανέωσης και έτσι περιορίστηκε στην κλοπή και στην αντιγραφή των τσιπ.

Αν και αυτό προσέφερε στις ΗΠΑ το πλεονέκτημα στον αγώνα δρόμου των εξοπλισμών, η Ουάσιγκτον φοβόταν μήπως η ήττα της στο Βιετνάμ οδηγήσει τους ασιατικούς δορυφόρους της σε στροφή προς την Κίνα και την Ε.Σ.Σ.Δ. Για να το αποφύγουν, οι ΗΠΑ, ενθάρρυναν την συνεχή ανάπτυξη της βιομηχανίας υψηλής τεχνολογίας σε ολόκληρη την περιοχή. «Από τη Νότια Κορέα ως την Ταϊβάν, από τη Σιγκαπούρη ως τις Φιλιππίνες», γράφει ο Miller, «ο χάρτης των εγκαταστάσεων συναρμολόγησης ημιαγωγών θα έμοιαζε περισσότερο με χάρτη αμερικανικών στρατιωτικών βάσεων στην Ασία (...)». Στο τέλος της δεκαετίας του 1970, αντί να γίνουν πόνια του ντόμινο που τα πλησίαζε προς τον κομμουνισμό, οι σύμμαχοι των ΗΠΑ στην Ασία ήταν ακόμη πιο βαθιά ενσωματωμένοι στο σύστημα των ΗΠΑ».

Οι ΗΠΑ ενσωμάτωσαν τις προόδους της βιομηχανίας για να μετατρέψουν το στρατό τους και να νικήσουν στον ψυχρό πόλεμο. Στη δεκαετία του 1970, ο William Perry, υφυπουργός Αμύνης στην κυβέρνηση Κάρτερ, έβαλε σε ενέργεια μια νέα «offset strategy» (στρατηγική βιομηχανικής αντιστάθμισης) με στόχο τη βελτίωση της ποιότητας και της ακρίβειας των πυραύλων του Πενταγώνου ώστε να αντιπαρατεθεί στο ποσοτικά σημαντικότερο οπλοστάσιο της Μόσχας και να την αναγκάσει να προσπαθήσει να ακολουθήσει το ρυθμό της –μια προσπάθεια που δεν ήταν δυνατόν να υποστηριχθεί και να νικήσει.

Ωστόσο οι ΗΠΑ σύντομα αντιμετώπισαν μια αναπάντεχη συνέπεια της παγκοσμιοποίησης της παραγωγής των μικροεπεξεργαστών: τη δημιουργία ανταγωνιστικών κέντρων στη βιομηχανία υψηλής τεχνολογίας. Το ιαπωνικό Κράτος χρηματοδότησε τη Sony, τη Nikon και άλλες εταιρίες που αύξησαν το μερίδιο τους στην αγορά σε βάρος των εταιριών της Silicon Valley. Από το 1986 η Ιαπωνία παρήγαγε περισσότερους μικροεπεξεργαστές από τις ΗΠΑ και κατασκεύαζε το 70% του παγκόσμιου εξοπλισμού lithογραφίας, αναγκαίου για την παραγωγή των ηλεκτρονικών τσιπ. Οι ΗΠΑ έγιναν εξαρτημένες από την Ιαπωνία τη στιγμή μάλιστα που το Τόκιο φαινόταν έτοιμο να εκδηλωθεί σαν μια ανταγωνιστική υπερδύναμη. Αλλά δεν είναι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά που το αμερικανικό Κράτος και κεφάλαιο επιβεβαιώνονται απέναντι σε έναν ανταγωνιστή. Η Ουάσιγκτον μείωσε τα επιτόκια και τους φόρους και ανάγκασε την Ιαπωνία (καθώς και άλλες χώρες) να δεχθούν τη «Reverse Plaza Accord», που υποτίμησε το δολάριο. Οι αμερικανικές επιχειρήσεις μπόρεσαν έτσι να

εξασφαλίσουν φτηνά δάνεια και, κάρη στην υποτίμηση του δολαρίου, να προωθήσουν τις εξαγωγές τους σε ανταγωνιστικές τιμές, δηλαδή κατώτερες από εκείνες των διεθνών ανταγωνιστών τους. Η Micron, η Intel και άλλες επωφελήθηκαν πολύ, αποκαθιστώντας μερικά την τεχνολογική κυριαρχία των ΗΠΑ. Η Ουάσιγκτον μέσω της DAPRA (Υπηρεσία για τα έργα προχωρημένης έρευνας για την άμυνα) και της NASA, τις βοήθησε στη διαδικασία αυτή, υπογράφοντας συμβόλαια με start-up όπως η Qualcomm για τα συστήματα διαστημικής επικοινωνίας.

Η Ιαπωνία και οι επιχειρήσεις της βρέθηκαν σύντομα σε θέση άμυνας. Αντιμετώπιζαν ανταγωνισμό στο υψηλότερο επίπεδο από τις αμερικανικές εταιρίες και στο χαμηλότερο επίπεδο από την ανάδυση κατασκευαστών μικροεπεξεργαστών σε χώρες όπως η Νότια Κορέα, που χρηματοδότησε τους δικούς της κατασκευαστές, όπως η Samsung, και τους παρήγαγαν με κόστος πολύ χαμηλότερο από ό,τι η Ιαπωνία.

Παράλληλα ο δεύτερος ψυχρός πόλεμος του Ρήγκαν ανάγκασε την Ε.Σ.Σ.Δ. να ρικτεί σε έναν ανταγωνισμό εξοπλισμών υψηλής τεχνολογίας που δεν είχε τα μέσα να τους χρηματοδοτήσει και δεν μπορούσε να κερδίσει, ιδιαίτερα λόγω της κατοχής του Αφγανιστάν που διήρκεσε μια δεκαετία. Τελικά, η αυτοκρατορία της κατέρρευσε το 1989 και η ίδια η Ε.Σ.Σ.Δ. διαλύθηκε το 1991. Ο Miller αποδίδει τη νίκη των ΗΠΑ στα τεχνολογικά τους επιτεύγματα δηλώνοντας ότι: «ο ψυχρός πόλεμος τελείωσε: νίκησε η Silicon Valley».

Αλαζονεία της Ουάσιγκτον

Οι ΗΠΑ μπήκαν σε μια νέα περίοδο ηγεμονίας χωρίς προηγούμενο: την μονοπολική περίοδο. Η Ουάσιγκτον, για να αποδείξει την ισχύ της, έκανε χρήση του εξοπλισμού της υψηλής τεχνολογίας κατά τον πόλεμο του Κόλπου το 1991, εξαπολύοντας διηπειρωτικούς πυραύλους τηλεκατευθυνόμενους με ακρίβεια και βόμβες που κατέστρεψαν το στρατό και την υποδομή του Ιράκ, οδηγώντας εκείνη που ήταν μια σχετικά ανεπτυγμένη κοινωνία στην προβιομηχανική εποχή.

Ο Miller επικρότησε αυτή τη βαρβαρότητα, μνημονεύοντας τους New York Times που διακήρυσαν ότι ο πόλεμος ήταν «ένας θρίαμβος του πυριτίου επί του σιδήρου» και ότι «Ο χαρακτηρισμός του ήρωα πολέμου αξίζει στα ηλεκτρονικά τσιπ». Η Ουάσιγκτον θριαμβεύοντας υιοθέτησε μια νέα ιμπεριαλιστική στρατηγική που συνίστατο στην επιτήρηση της παγκόσμιας οικονομίας ενσωματώνοντας τα Κράτη σε μια νεοφιλελεύθερη παγκόσμια τάξη της παγκοσμιοποίησης των ελεύθερων συναλλαγών.

Οι ΗΠΑ χρησιμοποίησαν το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, την Διεθνή Τράπεζα, τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου και τον ΟΗΕ για να επιβάλουν την τήρηση αυτής της τάξης, στέλνοντας το στρατό τους για να προχωρήσουν σε καθεστωτικές αλλαγές στα λεγόμενα ατίθασα κράτη και για να διεξάγουν τις λεγόμενες αποστολές διατήρησης της ειρήνης σε χώρες όπως η Αϊτή, που είχαν ρημαχτεί από τις πολιτικές της ελεύθερης αγοράς. Πίεσαν όλα τα Κράτη του κόσμου για να περιορίσουν το κοινωνικό τους Κράτος, περιορίζοντας το ρόλο των κυβερνήσεων στην εφαρμογή των νόμων και των κανόνων του παγκόσμιου καπιταλισμού (...).

Αντίθετα με τις ελπίδες της Ουάσιγκτον, η παγκοσμιοποίηση επέφερε μια σχετική παρακμή της αμερικανικής τεχνολογικής βιομηχανίας. Οι ΗΠΑ διατήρησαν την πρωτοκαθεδρία στο σχεδιασμό των μικροεπεξεργαστών, αλλά η κατασκευή τους

εξασφαλίζεται όλο και περισσότερο από την TSMC στην Ταϊβάν και τη Samsung στην Νότια Κορέα. Ορισμένα καίρια μέσα, όπως η lithογραφία EUV (άκρα υπεριώδης), αναγκαία στην παραγωγή των τσιπ υψηλής ποιότητας, κατασκευάζονται πια από την ASML στην Ολλανδία.

Συνεπώς, εξηγεί ο Miller, «το 1990 τα αμερικανικά εργοστάσια κατασκεύαζαν το 37% των μικροεπεξεργαστών παγκοσμίως, το 2000 ο αριθμός αυτός έπεσε στο 19% και το 2010 στο 13%». Επομένως τα περισσότερα εργοστάσια από τα οποία εξαρτώνταν οι ΗΠΑ βρίσκονταν σε ασιατικές χώρες, κοντά στην Κίνα, που γινόταν ραγδαία ένας ανταγωνιστής των ΗΠΑ

Εξόρμηση της Κίνας

Η Ουάσιγκτον αγνόησε τα προβλήματα αυτά μέχρις ότου η οικονομική ανάπτυξη της Κίνας, σε συνδυασμό με τη μεγάλη ύφεση και τις ήττες των ΗΠΑ στο Ιράκ και μετά στο Αφγανιστάν οδήγησαν στη σχετική της κάμψη σαν υπερδύναμη. Οι ΗΠΑ παραμένουν η κυρίαρχη παγκόσμια δύναμη, αλλά πια σε μια ασύμμετρη πολυπολική παγκόσμια τάξη όπου αντιμετωπίζουν την Κίνα και τη Ρωσία σαν ιμπεριαλιστές ανταγωνιστές, καθώς και μια πλειάδα περιφερειακών δυνάμεων που συγκρούονται μεταξύ τους.

Αν και η Κίνα έγινε η δεύτερη παγκόσμια οικονομία, παραμένει εξαρτημένη από τις ΗΠΑ και τους συμμάχους της για τα ηλεκτρονικά τσιπ. «Κατά τη διάρκεια του μεγαλύτερου τμήματος των δεκαετιών του 2000 και του 2010» παρατηρεί ο Miller «η Κίνα ξόδεψε περισσότερα χρήματα για να εισάγει ημιαγωγούς απ' ό,τι για πετρέλαιο. Τα πληροφορικά τσιπ υψηλής ισχύος ήταν τόσο σημαντικά όσο και τα υγρά καύσιμα για την τροφοδοσία της οικονομικής ανάπτυξης της Κίνας. Σε κάθε περίπτωση, αντίθετα με το πετρέλαιο, η προσφορά των τσιπ μονοπωλείται από τους γεωπολιτικούς ανταγωνιστές της Κίνας».

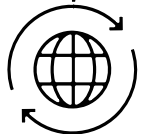
Το 2015 ο Xi Jinping καθόρισε σαν στόχο για την Κίνα το ξεπέρασμα αυτής της εξάρτησης. Σε έναν λόγο του που εξέπληξε και μνημονεύεται από τον Miller, ο Xi παρότρυνε τα στελέχη του τεχνολογικού τομέα και τους κομματικούς υπεύθυνους της Κίνας να «καταλάβουν με έφοδο τα οχυρά της έρευνας και της ανάπτυξης των βασικών τεχνολογιών». Ξεκίνησε προγράμματα, όπως το Κίνα 2025, που επιδοτούν τους εθνικούς πρωταθλητές στην υψηλή τεχνολογία και τους παραγωγούς των τσιπ, με στόχο τη μείωση του τμήματος των τσιπ που εισάγονται στη χώρα από το 85% το 2015 στο 30% μέχρι το 2025.

Ο Xi ενθάρρυνε τις κινέζικες εταιρίες για να δημιουργήσουν joint ventures με πολυεθνικές όπως η IBM και η Qualcomm υπό τον όρο ότι θα δεχθούν να μεταφέρουν την τεχνολογία τους σε αντάλλαγμα μιας πρόσβασης στην κινεζική αγορά. Ώθησε επίσης τις επιχειρήσεις να αγοράσουν ή να συγχωνευθούν με εταιρίες υψηλής τεχνολογίας στην Ασία, στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ.

Το αποτέλεσμα αυτών των προσπαθειών είναι ότι η Κίνα οικοδόμησε ένα οικοσύστημα υψηλής τεχνολογίας που περιλαμβάνει εταιρίες όπως η Huawei, που άρχισε να αναπτύσσει ορισμένα από τα πιο προχωρημένα τσιπ του κόσμου για τα έξυπνα τηλέφωνα, έγινε ο δεύτερος πελάτης της TSMC (Ταϊβάν) και ήταν πρωτοπόρος στην επόμενη γενιά τηλεπικοινωνιακής υποδομής (την 5G) που πρόβλεπε να πουλήσει σε χώρες όλου του κόσμου.

«Εάν οι τάσεις του τέλους της δεκαετίας του 2010 διατηρηθούν», δηλώνει ο Miller «μέχρι το 2030, η κινέζικη βιομηχανία των τσιπ θα μπορούσε να ανταγωνιστεί τη Silicon Valley σε όρους απήχησης. Αυτό δεν θα περιοριζόταν στην αναστάτωση των εταιριών τεχνολογίας και των εμπορικών ροών. Αυτό θα έθετε επίσης σε αμφισβήτηση την ισορροπία των στρατιωτικών δυνάμεων».

Η αυτοκρατορία αντεπιτίθεται

Η ηγεσία της Ουάσιγκτον συνειδητοποίησε ότι είχε υποστεί μια σχετική κάμψη, ότι είχε γίνει εξαρτημένη από την Ταϊβάν και τη Νότια Κορέα για τα τσιπ και ότι έπρεπε να αντιμετωπίσει την Κίνα σαν έναν αντίπαλο εφοδιασμένο με μια βιομηχανία υψηλής τεχνολογίας όλο και πιο πολύπλοκη και βαθιά ενσωματωμένη στο στρατό της. Ακόμη και τα στελέχη του τεχνολογικού τομέα έλεγαν ιδιωτικά, γράφει ο Miller, ότι «φοβούνται ότι οι κινέζοι ανταγωνιστές με την υποστήριξη του Κράτους θα πάρουν τμήματα της αγοράς σε βάρος τους».

Έτσι απέναντι στην Κίνα αναπτύχθηκε ένα νέο «Washington Silicon Valley Consensus». Οι τρεις τελευταίες προεδρικές διοικήσεις πέρασαν από μια στρατηγική συμπίεσης με την Κίνα σε μια στρατηγική φραξίματος της ανόδου της ισχύος της Κίνας, ιδιαίτερα στον τομέα της υψηλής τεχνολογίας. Για να επαναλάβουμε την κατάλληλη έκφραση των πολιτειολόγων Henry Farrell και Abraham Newman, οι ΗΠΑ «στρατιωτικοποίησαν την ανεξαρτησία» στοχεύοντας την εξάρτηση της Κίνας στον τομέα των αλλοδαπών μικροεπεξεργαστών.

Στα πλαίσια του «άλματος προς την Ασία» το 2016 η διοίκηση Ομπάμα απαγόρευσε στις αμερικανικές εταιρίες την πώληση ημιαγωγών στην κινέζικη εταιρία ZTE, με πρόσχημα ότι αυτή είχε παραβιάσει τις κυρώσεις για το Ιράν. Μόνο μια συμφωνία με τον πρόεδρο Ντόναλντ Τραμπ, που προέβλεπε την πληρωμή ενός προστίμου για να ξαναποκτήσει πρόσβαση στους Αμερικανούς προμηθευτές, επέτρεψε στην εταιρία αυτή να αποφύγει μια ολική χρεοκοπία, αλλά η απαγόρευση ήταν ένα προειδοποιητικό μήνυμα.

Η διοίκηση Τραμπ που αναπροσανατόλισε τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό από τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» προς την αντιπαλότητα με τις μεγάλες δυνάμεις, με την Κίνα και τη Ρωσία, στόχευε την τεχνολογική βιομηχανία του Πεκίνου, ιδιαίτερα τη Huawei. Επικαλούμενη την εθνική ασφάλεια, το Υπουργείο Εμπορίου απαγόρευσε στις αμερικανικές εταιρίες την πώληση τσιπ, υλικού και λογισμικού στην εταιρία αυτή.

Σύντομα και άλλες εταιρίες και σύμμαχοι των ΗΠΑ αντιλήφθηκαν και άρχισαν να συντάσσονται με αυτήν. Η ταϊβανέζικη εταιρία TSMC ακολούθησε το ρεύμα, καθώς και η Μεγάλη Βρετανία και άλλες χώρες, περιορίζοντας την πρόσβαση στα τσιπ υψηλής ποιότητας και σαμποτάροντας τις απόπειρες κατάληψης της αγοράς των 5G. Στη συνέχεια οι ΗΠΑ έβαλαν στη μαύρη λίστα τους κινέζους κατασκευαστές υπερυπολογιστών Sugon και Phytium και επέβαλαν περιορισμούς στη SMIC, τον πιο προχωρημένο κατασκευαστή μικροεπεξεργαστών τους.

Η διοίκηση Μπάιντεν συνέχισε τη στρατηγική του Τραμπ στο θέμα της αντιπαλότητας ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις, αλλά εγκατέλειψε τις μονόπλευρες τακτικές της υπέρ των πολυπλευρών τακτικών. Διατήρησε τους φόρους εισαγωγής και τις απαγορεύσεις που έθιγαν τις κινέζικες εταιρίες και τα συνδύασε με μια νέα βιομηχανική πολιτική που απέβλεπε στην αποκατάσταση της εθνικής παραγωγής και στις επενδύσεις στην έρευνα και την ανάπτυξη των μικροεπεξεργαστών.

Κατά τη διάρκεια ενός λόγου που εκφώνησε το 2021 στον Λευκό Οίκο μπροστά στους επικεφαλής των εταιριών, ο Τζο Μπάιντεν δήλωσε: «Για πολύ μεγάλο διάστημα, σαν έθνος, δεν προχωρήσαμε στις σημαντικές και τολμηρές επενδύσεις που έχουμε ανάγκη για να ξεπεράσουμε τους παγκόσμιους ανταγωνιστές μας». Κραδαίνοντας μια πλακέτα πυριτίου κατηγο-

ρησε τους συγκεντρωμένους εργοδότες ότι «καθυστέρησαν στον τομέα της έρευνας, της ανάπτυξης και της παραγωγής (...). Οφείλουμε να περάσουμε στην υψηλότερη ταχύτητα.»

Για να ανατρέψει την τάση εξαφάνισης των εθνικών εργοστασίων, ο Τζο Μπάιντεν έκλεισε μια συμφωνία με την TSMC για τη δημιουργία ενός εργοστασίου 40 δισεκατομμυρίων δολαρίων στην Αριζόνα. Η Samsung, σε αντάλλαγμα φορολογικών ελαφρύνσεων, θα έπρεπε να ξοδέψει 191 δισεκατομμύρια δολάρια για την κατασκευή 11 καινούργιων εργοστασίων στο Τέξας. Η «Chips and Science Act» της κυβέρνησης θα διοχετεύσει 280 δισεκατομμύρια δολάρια για τη χρηματοδότηση νέων εργοστασίων και νέων εργασιών μελέτης και έρευνας στον τομέα των εξειδικευμένων τσιπ, της τεχνητής ευφυΐας και της ρομποτικής.

Ακόμη και αν η TSMC (Ταϊβάν) και η Samsung (Νότια Κορέα) κατασκευάσουν εργοστάσια στις ΗΠΑ, δεν θέλουν να γίνουν απλά πιόνια της Ουάσιγκτον και ταυτόχρονα κατασκευάζουν εργοστάσια στην Κίνα. Αλλά κανένα από τα εργοστάσια αυτά δεν είναι τόσο προχωρημένο όσο εκείνα της χώρας τους. Τα δύο κράτη προστατεύουν τις βιομηχανίες τους παίζοντας ταυτόχρονα με τη μία και την άλλη μεγάλη δύναμη.

Για να τους πείσει, ο Τζο Μπάιντεν αύξησε τον αριθμό των κινέζικων εταιριών στη μαύρη λίστα για να εμποδίσει το μοίρασμα της τεχνολογίας. Όπως ο Τραμπ, χρησιμοποιεί την εθνική ασφάλεια σαν άλλοθι για να υποκινήσει τις εταιρίες των άλλων χωρών να κάνουν το ίδιο, ώστε να εμποδίσει την Κίνα να έχει πρόσβαση στους πιο προχωρημένους μικροεπεξεργαστές, στα εργαλεία παραγωγής και στα εργοστάσια.

Η επίθεση αυτή δεν κάνει άλλο από το να επιταχύνει τη θέληση της Κίνας να καθιερώσει τη δική της βιομηχανία μικροεπεξεργαστών. Η απόπειρα της Ουάσιγκτον να εμποδίσει την πρόσβαση της Κίνας στην TSMC οξύνει τη σύγκρουση ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Κίνα στο θέμα της Ταϊβάν, που το Πεκίνο θεωρεί αποσπασμένη επαρχία του ενώ οι ΗΠΑ την εξοπλίζουν για να αποτρέψουν κάθε κινέζικη απόπειρα να την καταλάβει και να αποκλείσει την αμερικανική ηγεμονία από την Ανατολική Ασία και την τεχνολογική της βιομηχανία.

Έτσι, όπως δηλώνει ο Miller, «η Ταϊβάν δεν είναι μόνο η πηγή των προχωρημένων μικροεπεξεργαστών στους οποίους υπολογίζουν οι στρατοί των δύο χωρών. Είναι επίσης το πιθανότερο πεδίο μάχης». Με την κλιμάκωση των εντάσεων, οι αναλυτές της κινέζικης κυβέρνησης «δήλωσαν δημόσια ότι (...) “πρέπει να πάρουμε την TSMC”» (...).

Truthout, 28/2/2023 & Inprecor N° 709-710

***Ο Ashley Smith** είναι δημοσιογράφος σοσιαλιστής αγωνιστής και ζει στο Burlington του Vermont (ΗΠΑ). Έχει δημοσιεύσει πολλά κείμενα, μεταξύ άλλων στα Truthout, International Socialist Review, Socialist Worker, ZNet, Jacobin, New Politics, Spectre, αλλά και αλλού και στο ιντερνέτ. Τώρα δουλεύει ένα βιβλίο για τις εκδόσεις Haymarket Books με τίτλο “Σοσιαλισμός και αντι-ιμπεριαλισμός” (Socialism and Anti-Imperialism). Δημοσιεύουμε εδώ μεγάλα αποσπάσματα από το άρθρο του «Ο πόλεμος των chip του Μπάιντεν με την Κίνα είναι ένας υπέρτατος αγώνας για την κυριαρχία στην Υψηλή Τεχνολογία», που πρωτοδημοσιεύτηκε στο Truthout το Φλεβάρη του 2023, σε σχέση με το βιβλίο του Chris Miller, “Chip War: The Fight for the World’s Most Critical Technology”, Simon & Shuster, New York 2022.

Σεμινάριο γυναικών της 4ης Διεθνούς Φεμινιστικές αναλύσεις και προοπτικές

Της Rosa Segui*

Το Σεμινάριο Γυναικών 2023 πραγματοποιήθηκε στο IIRE στο Άμστερνταμ από τις 15 έως τις 19 Ιουλίου 2023. Συμμετείχαν συνολικά είκοσι έξι σύντροφοι και συντρόφισσες από τη Βραζιλία, τη Δανία, τη Γαλλία, τη Γερμανία, τη Μεγάλη Βρετανία, το Χονγκ Κονγκ/Κίνα, την Ιταλία, την Ιαπωνία, το Μεξικό, το Μαρόκο, την Ολλανδία, τις Φιλιππίνες, το Πουέρτο Ρίκο, τη Νότια Αφρική, την Ισπανία, την Ελβετία και το Ηνωμένο Βασίλειο. Στο πλαίσιο των προπαρασκευαστικών εργασιών για το Σεμινάριο, ζητήθηκε από κάθε χώρα να συμπληρώσει ένα ερωτηματολόγιο σχετικά με την κατάσταση των γυναικών και του φεμινιστικού κινήματος τα τελευταία πέντε χρόνια και ειδικά μετά την πανδημία του Covid-19. Επίσης, πριν από το Σεμινάριο μοιράστηκαν πολλαπλά αναγνώσματα για να διευκολυνθεί η συζήτηση και η εργασία.

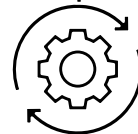
Οι εργασίες ξεκίνησαν με την παρουσίαση όλων των συντροφισσών που συμμετείχαν και είχαμε μετάφραση σε τρεις γλώσσες από έξι γυναίκες διερμηνείς. Επιπλέον, γιορτάσαμε την ποικιλομορφία που είχαμε σε αυτό το σεμινάριο, τονίζοντας τη συμμετοχή γυναικών που είναι ταυτόχρονα μέλη άλλων περιθωριοποιημένων τομέων, όπως οι φυλετικές, ανάπηρες, LGBTQIA+ και μη δυαδικές (non-binary) -μεταξύ άλλων. Ήταν πολύ συναρπαστικό το γεγονός ότι αδελφές από διαφορετικές χώρες και ηπείρους μπόρεσαν να συναντηθούν αυτοπροσώπως σε αυτό το σεμινάριο, διότι θυμόμαστε ότι το τελευταίο σεμινάριο του 2021 ήταν διαδικτυακό λόγω της πανδημίας. Οι εκδηλώσεις πρόσωπο με πρόσωπο προσφέρουν πολύ πιο εμπλουτιστικές σχέσεις -τυπικές και άτυπες- από τις διαδικτυακές.

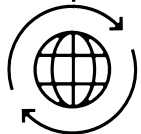
Στη συνέχεια προχωρήσαμε στην παρουσίαση του ερω-

τηματολογίου ανά χώρα ή οργάνωση (στην περίπτωση ορισμένων χωρών που έχουν περισσότερες από μία οργανώσεις στην 4η Διεθνή). Τα ερωτηματολόγια αφορούσαν την κατάσταση των γυναικών σε κάθε χώρα, το αν η κατάσταση επιδεινώθηκε μετά την πανδημία, την ύπαρξη ενός νέου φεμινιστικού κύματος, τη συμμετοχή των γυναικών στα συνδικαλιστικά κινήματα, την οργάνωση των γυναικών σε κάθε χώρα, την ένταξη των τρανς γυναικών στο φεμινιστικό και γυναικείο κίνημα, την ένταξη των φυλετικών γυναικών στο φεμινιστικό και γυναικείο κίνημα, το αν οι ιθαγενείς, οι αγρότισσες και οι μετανάστριες συμμετέχουν στις φεμινιστικές και γυναικείες δράσεις, τη διεθνή αλληλεγγύη με άλλες οργανώσεις γυναικών και τη συμμετοχή της κάθε οργάνωσης στα φεμινιστικά και γυναικεία κινήματα στη χώρα τους.

Οι εκθέσεις αυτές έδειξαν παρόμοιες καταστάσεις σε διάφορες χώρες, για παράδειγμα ότι η κατάσταση των γυναικών κυρίως επιδεινώθηκε μετά την πανδημία. Παρατηρήθηκε επίσης γενική αύξηση της βίας κατά των γυναικών και αύξηση των γυναικοκτονιών. Όμως επίσης επισημάνθηκε η ύπαρξη ενός έντονου φεμινιστικού κύματος διαμαρτυριών και κινητοποιήσεων από το 2018 σε πολλές χώρες, επιβεβαιώνοντας την ανάλυση του ψηφίσματος που υιοθετήθηκε από το σεμινάριο του 2019 “Η νέα άνοδος του γυναικείου κινήματος”, συμπεριλαμβανομένης της “γυναικείας/φεμινιστικής απεργίας” που αναφέρεται ως ένα από τα σημαντικά χαρακτηριστικά που σηματοδοτούν αυτό το νέο κύμα.

Ένα άλλο ζήτημα που αναφέρθηκε από αρκετές χώρες ήταν η κλιματική κρίση με τη μορφή πιο έντονων καιρικών φαινομένων, πιο συχνών και μερικές φορές, όπως σε περιοχές της Βραζιλίας, σε μέρη που δεν είχαν, π.χ., ποτέ πριν τυφώνες. Οι δυσμενείς επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής και της κλιματικής κρίσης γίνονται πιο έντονα αισθητές σε βάρος των γυναικών.

Η Ελβετία παρουσίασε μια ελπιδοφόρα εικόνα του αγώνα και των επιτευγμάτων του γυναικείου κινήματος τα τελευταία πέντε χρόνια. Υπήρξαν και συνεχίζουν να υπάρχουν φεμινιστικές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις. Στην Ελβετία, μια επιτυχημένη φεμινιστική απεργία πραγματοποιήθηκε το 2019 και υπήρξε και άλλη μια μαζική κινητοποίηση το 2023.

Η επένδυσή μας στα κοινωνικά κινήματα

Το απόγευμα, είχαμε μια συζήτηση στην ολομέλεια για το σχέδιο κειμένου με τίτλο “Προσανατολισμός και καθήκοντα στα κοινωνικά κινήματα”, το οποίο θα συζητηθεί στη Διεθνή Επιτροπή της 4ης Διεθνούς τον Οκτώβριο. Μετά την παρουσίαση, χωριστήκαμε σε ομάδες αγγλικής, γαλλικής και ισπανικής γλώσσας. Στόχος της συζήτησης ήταν να αναπτύξουμε το κείμενο και να απαντήσουμε σε διάφορα ερωτήματα, όπως για την ύπαρξη δεξιών κοινωνικών κινήματων, πώς είναι και ποια πρέπει να είναι η θέση μας απέναντί τους, το αν πρέπει να σχετιζόμαστε με τις ΜΚΟ και πώς πρέπει να είναι αυτή η σχέση, το πώς να σχετιζόμαστε με μια κυβέρνηση που ισχυρίζεται ότι ανταποκρίνεται στα συμφέροντα του λαού και το τί μάθαμε από την πανδημία.

Μετά το πέρας των ομάδων, οι ομάδες επέστρεψαν στην ολομέλεια όπου κάθε μία έκανε μια παρουσίαση που συνόψιζε τη συζήτησή της. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι καθ’ όλη τη διάρκεια του σεμιναρίου, η συζήτηση τροφοδοτήθηκε από τις διαφορετικές προοπτικές που ήταν σε θέση να προσφέρουν οι διάφορες χώρες. Η συζήτηση στην ολομέλεια κατέγραφε παρόμοιες απαντήσεις σχετικά με την ύπαρξη δεξιών ομάδων στις διάφορες χώρες, αλλά τα επίπεδα βίας είναι διαφορετικά. Για το λόγο αυτό, μια πρόταση που διατυπώθηκε στην ολομέλεια ήταν να συμπεριληφθεί στο ντοκουμέντο η ποινικοποίηση των κοινωνικών κινήματων και όσων αγωνίζονται σε αυτά, συμπεριλαμβανομένης της δολοφονίας ακτιβιστών και ακτιβιστριών, όπως, για παράδειγμα, στην περίπτωση της Βραζιλίας. Αυτά τα ακροδεξιά κοινωνικά κινήματα χαρακτηρίστηκαν κυρίως ως θρησκευτικοί φονταμενταλισμοί, αλλά υπάρχουν και άλλα κινήματα, όπως για παράδειγμα στο ισπανικό κράτος το κίνημα Desokupa, το οποίο δίδει με τη βία ανθρώπους που κάνουν καταλήψεις, καθώς και ταξιαρχίες κατά των μεταναστών. Ένα άλλο ακροδεξιό κίνημα είναι το αντιεμβολιαστικό και συνωμοσιολογικό κίνημα, το οποίο αναδύθηκε σε πολλές χώρες, ιδίως κατά τη διάρκεια και μετά την πανδημία, και το οποίο κερδίζει ολόένα και περισσότερους οπαδούς. Απέναντι σε αυτά τα κινήματα, η πρόκληση είναι να συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε και να οργανωνόμαστε για να δίνουμε οργανωμένο αγώνα σε διαμαρτυρίες και κινητοποιήσεις, αλλά και να συνεχίσουμε το έργο της συμμετοχής στην εκλογική πολιτική αρένα ή σε καίριους πολιτικούς χώρους, ώστε να συμμετάσχουμε στην διαμόρφωση δημόσιων πολιτικών που να ευνοούν την εργατική τάξη, τις γυναίκες και τους καταπιεσμένους τομείς.

Όσον αφορά τη συμμετοχή σε ΜΚΟ, αναγνωρίστηκε ότι σε ορισμένα τμήματα χωρών που συμμετείχαν στο σεμινάριο, λόγω στρατηγικών και τακτικών ζητημάτων (διώξεις και καταστολή), είναι απαραίτητο να χρησιμοποιηθεί το όχημα των ΜΚΟ για να μπορέσει να γίνει δουλειά βάσης, αλλά αναγνωρίζοντας τις αδυναμίες τους και με μια κριτική ματιά. Μια σημαντική πτυχή της συζήτησης υπογράμμισε ότι η συμμετοχή σε ΜΚΟ μπορεί να μας βοηθήσει να μάθουμε από τη διαδικασία, αλλά πρέπει να γίνει με την εγγύηση της αυτονομίας τους. Επιπλέον, αναφέρθηκε ότι μερικές φορές οι ΜΚΟ διαθέτουν υλικούς πόρους που εμείς δεν διαθέτουμε, οπότε μπορούν

να αποτελέσουν ένα μέσο για το σκοπό αυτό. Στο ερώτημα του τι πρέπει να κάνουμε μπροστά σε μια ηγεσία που δεν ανταποκρίνεται πλέον στα συμφέροντα του λαού, υπήρξε μια πλειοψηφική απάντηση για την ανάγκη να είμαστε κριτικοί και στρατηγικοί και να αναγνωρίζουμε πότε πρέπει να αποστασιοποιηθούμε.

Το επόμενο θέμα ήταν γύρω από το ντοκουμέντο “Για μια δίκαιη και οικοσσιαλιστική αποανάπτυξη, Μανιφέστο του επαναστατικού μαρξισμού στην εποχή της οικολογικής και κοινωνικής καπιταλιστικής καταστροφής”. Ο σκοπός της παρουσίας αυτού του ντοκουμέντου στο Σεμινάριο ήταν να το τροφοδοτήσουμε με μια φεμινιστική προοπτική. Με αυτή την έννοια, μετά τον διαχωρισμό σε γλωσσικές ομάδες, παρουσιάστηκαν συγκεκριμένες προτάσεις για συνεισφορές στο έγγραφο. Μεταξύ των συνεισφορών που παρουσιάστηκαν, συντρόφισσες από τις χώρες του Παγκόσμιου Νότου επεσήμαναν την ανάγκη να διευκρινιστεί τι σημαίνει “αποανάπτυξη” στις χώρες τους και ότι δεν αρκεί να λέμε “σοσιαλιστική αποανάπτυξη”. Ο όρος θα πρέπει να διαφοροποιηθεί ή/και να αλλάξει για τους σκοπούς μας και αυτό θα είναι μέρος της τρέχουσας συζήτησης -να διευκρινιστεί στην ενότητα 5.8: Με εγγύηση του δικαιώματος των γυναικών πάνω στο σώμα τους, με διασφάλιση της αυτοδιάθεσης των γυναικών και των εγκύων γυναικών, με συμπερίληψη μιας οικοφεμινιστικής εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης, με συμπερίληψη της εξάλειψης όλων των μορφών εξορκτισμού, με το δικαίωμα των γυναικών στην πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη, μεταξύ άλλων.

Transinclusivity και depatriarchalisation

Το επόμενο θέμα του σεμιναρίου ήταν το “Γιατί και πώς είμαστε τρανς-συμπεριληπτικοί”. Η παρουσίαση του θέματος ήταν πολύ κατάλληλη για να επαναλάβει τη θέση του σοσιαλιστικού μας ρεύματος ότι δηλαδή υποστηρίζει την κατάργηση της έμφυλης καταπίεσης και ότι είμαστε τρανς-περιεκτικοί. Κατά τη διάρκεια της παρουσίας υπενθυμίσαμε έτσι ότι τα τρανσέξουαλ άτομα δεν αποτελούν απειλή για την κοινωνία και ότι, αντίθετα, είναι τα τρανσέξουαλ άτομα που απειλούνται και δέχονται επιθέσεις. Τα καθοδηγητικά ερωτήματα για τη συζήτηση στις γλωσσικές ομάδες ήταν: 1) Περιγράψτε τα χαρακτηριστικά των κινήματων κατά των τρανς ή του τρανς αποκλεισμού και πώς απαντάμε. 2) Πρέπει άραγε να αιτήματα της τρανς και της queer κοινότητας να είναι κεντρικά στις στρατηγικές μας; και 3) πώς οικοδομούμε ένα συμπεριληπτικό φεμινιστικό κίνημα και πώς οικοδομούμε συμμαχίες με το queer κίνημα; Οι απαντήσεις στο πρώτο ερώτημα ήταν δύσκολες, διότι αποκάλυψαν τη φοβερή βία εναντίον αυτής της κοινότητας, μεταξύ άλλων και από τις κυβερνήσεις σε ορισμένες χώρες. Εκτός του ότι είναι θύματα ανθρωποκτονιών, η ίδια τους η ύπαρξη αμφισβητείται: τους λένε ότι οι τρανς γυναίκες δεν είναι γυναίκες. Αυτός ο αποκλεισμός είναι καταπιεστικός από μόνος του και συχνά οδηγεί και σε σωματικές επιθέσεις. Στο δεύτερο ερώτημα, απαντήθηκε ότι ο αγώνας ενάντια στις καταπίεσεις είναι ταξικό ζήτημα και ότι πρέπει επομένως να συμμετέχουμε σε αυτούς τους αγώνες. Μια άλλη πτυχή που αποτέλεσε μέρος της συζήτησης σχετικά με αυτό το δεύτερο ερώτημα ήταν η διαπίστωση ότι ναι, πρέπει να είναι κεντρικό θέμα του αγώνα μας ως φεμινίστριες, επειδή τα ίδια τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που θέλουν να αφαιρέσουν ή να παραβιάσουν από τα τρανς άτομα είναι αυτά που οι γυναίκες κέρδισαν μέσα από αγώνες που κόστισαν ζωές. Αυτό σημαίνει ότι, όπως ακριβώς η δεξιά πτέρυγα θέλει να στερήσει από τα τρανς άτομα το δικαίωμά τους στην αυτοδιάθεση, έτσι θα συνεχίσει να προσπαθεί να στερήσει από τις γυναίκες το δικαί-

ωμά μας στην αυτοδιάθεση και ούτω καθεξής με άλλους περιθωριοποιημένους και καταπιεσμένους τομείς, οπότε πρέπει να εξετάσουμε την ιδιαίτερη σχέση μεταξύ του φεμινιστικού κινήματος και του ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος. Θα προτιμούσαμε να ΜΗΝ χρησιμοποιήσουμε τον όρο TERF, καθώς ο όρος “ριζοσπαστική φεμινίστρια” σημαίνει κάτι πολύ διαφορετικό από χώρα σε χώρα και, επιπλέον, σε κάθε χώρα, είναι ένας όρος που κλείνει αμέσως τη συζήτηση.

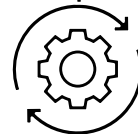
Την τέταρτη ημέρα του Σεμιναρίου συζητήσαμε για την πολιτική βία με βάση το φύλο και την πατριαρχία. Η αποπatriαρχιοποίηση ορίστηκε ως “αποδόμηση και αγώνες ενάντια στα πατριαρχικά στοιχεία στο κράτος, στην κοινωνία και στις πολιτικές οργανώσεις”. Η πολιτική βία με βάση το φύλο μπορεί να εκδηλωθεί κατά των γυναικών που είναι αγωνίστριες, ακτιβίστριες ή και “εκπροσωπούν” και μπορεί να πάρει πολλές μορφές: φήμωση, αποτυχία προώθησης μεγαλύτερης συμμετοχής, παρενόχληση σε όλες τις μορφές της, σωματική βία που μπορεί να φτάνει και σε δολοφονίες, επιθέσεις κατά της φήμης, σωματικές επιθέσεις σε μέλη της οικογένειας, απειλές, έλλειψη μέτρων αυτοεπίλυσης των συγκρούσεων σε όλους τους χώρους μας, συμπεριλαμβανομένων των οργανώσεών μας. Πρέπει να απαιτήσουμε και να εγγυηθούμε ασφαλείς χώρους που προωθούν τη μεγαλύτερη συμμετοχή των γυναικών στον πολιτικό εκλογικό στίβο. Αυτό πρέπει να περιλαμβάνει την αντιμετώπιση των αναγκών των γυναικών στο χώρο της φροντίδας και τη διεκδίκηση μεγαλύτερης συμμετοχής των γυναικών σε ηγετικές θέσεις. Καθώς και την εκλογική πολιτική συμμετοχή και την οργανωτική δουλειά και την κινητοποίηση για την εφαρμογή φεμινιστικών δημόσιων πολιτικών.

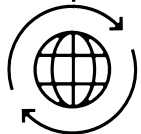
Το επόμενο θέμα της ημέρας ήταν ο εντοπισμός των διεθνών χώρων που υπάρχουν για τη συζήτηση των γυναικείων θεμάτων. Αυτό περιελάμβανε την περιγραφή διεθνών φόρουμ, σεμιναρίων και πορειών ή κινητοποιήσεων που ανταποκρίνονται στην ανάγκη να ενωθούν οι μαρξίστριες φεμινίστριες. Ένα τέτοιο διεθνές συνέδριο είναι το “Marxist Feminist Conference”, αν και δεν θεωρήθηκε μεγάλης προτεραιοποίησης λόγω του περιορισμένου ακροατηρίου του. Ένα σημαντικό φόρουμ είναι το μαρξιστικό-φεμινιστικό ρεύμα στο εσωτερικό του συνεδρίου για τον Ιστορικό Υλισμό. Οι συμμετέχουσες επικεντρώθηκαν στη διατομεακή ποικιλομορφία της τάξης

προκειμένου να οικοδομήσουμε την κοινωνία που θέλουμε καθώς και στην ανάγκη να ασχοληθούμε με περισσότερη φεμινιστική συγγραφή και θεωρητικοποίηση. Ανέφεραν επίσης τη σημασία της συλλογικής εργασίας και της οικοδόμησής μας ως φεμινίστριες προκειμένου να αλλάξουμε το σύστημα. Υπό αυτή την έννοια, έγινε συζήτηση για μια πορεία γυναικών που πραγματοποιείται κάθε τέσσερα χρόνια στη Βραζιλία, από το 2000, με την ονομασία Marcha das Margaridas (Πορείες των Μαργαρίτων). Περίπου 100.000 γυναίκες αναμένεται να συμμετάσχουν σε αυτή την πορεία, της οποίας τα αιτήματα είναι παρόμοια με τα δικά μας και η οποία υποστηρίζεται από τους συνδικαλιστικούς και αγροτικούς τομείς.

Το επόμενο θέμα ήταν το ψήφισμα σχετικά με τα καθήκοντα της οικοδόμησης του κόμματος για την 4η Διεθνή. Η συζήτηση αυτή δεν αφορούσε την οικοδόμηση αριστερών και αντικαπιταλιστικών κομμάτων, αλλά επικεντρώθηκε στη συζήτηση και ανάλυση του τρόπου ενίσχυσης των ιδίων των δομών και της λειτουργίας της 4ης Διεθνούς και της πολιτικο-οργανωτικής δουλειάς. Φυσικά, η συζήτηση έγινε από την οπτική γωνία του φύλου και του φεμινισμού. Αναγνωρίστηκε ότι υπήρξε μια βελτίωση στη χρήση των μέσων ενημέρωσης από την 4η Διεθνή, με την ιστοσελίδα της, την παρουσία της στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης επικοινωνίας, όπως μεταξύ άλλων το telegram. Στο πλαίσιο της συζήτησης των γλωσσικών ομάδων, παρουσιάστηκαν συγκεκριμένες προτάσεις, όπως η διοργάνωση διαδικασιών πολιτικής μόρφωσης, η βελτίωση της ιστοσελίδας, η δημιουργία περιφερειακών συντονιστικών και οι συνεδριάσεις μη-μεικτών γυναικείων ομάδων σε όλες τις περιφερειακές επιτροπές, καθώς και η απαίτηση ποσοτικής ισότητας των φύλων στις διεθνείς συνεδριάσεις. Εξετάσαμε επίσης πώς να ενισχύσουμε το καταστατικό μας σε σχέση με τη σεξιστική και σεξουαλική βία, παίρνοντας υπόψη και τα επίπεδα της συζήτησης στις διάφορες οργανώσεις μας.

Τέλος, κορυφώσαμε τις εργασίες με μια ολομειαική συνεδρία όπου μοιραστήκαμε τις εντυπώσεις μας από το ίδιο το σεμινάριο και ανταλλάξαμε μηνύματα γεμάτα ελπίδα, ενθουσιασμό και αλληλεγγύη.

4η Διεθνής Κάμπινγκ νεολαίας 2023: Η σημασία του διεθνισμού

Από τις 22 έως τις 28 Ιουλίου η Γαλλία φιλοξένησε και φέτος τη διεθνή επαναστατική κατασκήνωση νέων της 4ης Διεθνούς. Πολλά έχουν αλλάξει από την πρώτη κατασκήνωση πριν από 40 χρόνια, και με τις νέες γενιές έχουν προκύψει νέα ερωτήματα. Αλλά ο στόχος της κατασκήνωσης παραμένει ο ίδιος: να φέρουμε κοντά νέους συντρόφους και συντρόφισσες από όλη την Ευρώπη, να ζήσουμε τον διεθνισμό και να μοιραστούμε εμπειρίες και πολιτικές αναλύσεις από την ταξική πάλη.

Του Jonathan Simmel*

Διεθνής προοπτική και ανοιχτή στάση απέναντι στις νέες γενιές αγωνιστών/τριών είναι μόνιμα καθήκοντα για τους μαρξιστές. Αλλά η δημιουργία χώρων που να θέτουν αυτά τα καθήκοντα στο επίκεντρο της δουλειάς μας αποτελεί μόνο ένα μικρό μέρος της δραστηριότητάς μας. Γι' αυτό το λόγο, η κατασκήνωση εξακολουθεί να αποτελεί μοναδική εμπειρία.

Θεωρητική και πρακτική εκπαιδευτική

Τα κύρια πολιτικά θέματα της κατασκήνωσης αλλάζουν με τις νέες γενιές. Πριν από δεκαπέντε χρόνια, τα ζητήματα της οικολογίας και του κλίματος μόλις είχαν αρχίσει να αποκτούν ξεχωριστή προσοχή του κάμπινγκ. Σήμερα όχι μόνο συγκαταλέγονται μεταξύ των κύριων θεμάτων, αλλά αποτελούν και ενσωματωμένο μέρος των πολιτικών συζητήσεων και σε άλλα θέματα.

Η κατασκήνωση ξεκίνησε με το θέμα: “Ενάντια στον καπιταλισμό: μόνι εναλλακτική λύση ο οικοσοσιαλισμός!”, ως συγκεκριμένη αντίδραση στην κλιματική καταστροφή που συντελείται στον κόσμο και στα κινήματα για το κλίμα, στα οποία ηγούνται οι νέες γενιές. Οι συζητήσεις κάλυψαν όχι μόνο εμπειρίες από διάφορους αγώνες στο κίνημα για το κλίμα, αλλά και το πώς αυτά τα

ζητήματα ενσωματώνονται στα συνδικάτα ή πώς η ακροδεξιά έχει εξαπολύσει επιθέσεις κατά της οικολογίας.

Όσον αφορά τη θεωρία, τονίστηκε η ανάγκη για ένα πολιτικό πρόγραμμα που να θέτει μπροστά τον οικοσοσιαλισμό. Ενδιαφέρουσα ήταν όμως και η συζήτηση για τις συνήθειες μεθόδους θεωρητικής εκπαίδευσης. Η κατάστασή μας ίσως απαιτεί να εκπαιδευτούμε και σε πρακτικά ζητήματα: να δείξουμε ότι μπορούμε πραγματικά να οργανώσουμε μια νέα κοινωνία, ότι μπορούμε να ηγηθούμε μιας απεργίας ή μιας αυτοοργανωμένης κατάληψης. Μπορούμε να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη της εργατικής τάξης μόνο αν δείξουμε ότι είμαστε ικανοί να οργανώσουμε την κοινωνία και από μια πιο πρακτική σκοπιά.

Σε αυτό το επίπεδο τα φετινά εργαστήρια περιλάμβαναν πολύ πιο πρακτική εκπαίδευση. Αυτό είναι κάτι καλό για μια αυτοοργανωμένη κατασκήνωση νεολαίας, όπου οι νέες γενιές μπορούν να παίρνουν πρακτικές και πολιτικές αποφάσεις καθ' όλη τη διάρκεια της εβδομάδας.

Φεμινισμός, γυναίκες, φύλο, προβλήματα;

Τμήμα του DNA του κάμπινγκ είναι οι κλειστοί χώροι για τις καταπιεσμένες ομάδες. Στην αρχή ήταν τα εργαστήρια μόνο

για γυναίκες σε ένα φυσικό χώρο μόνο για γυναίκες. Αργότερα στην ιστορία των κατασκήνωσης ενσωματώθηκε και ένας ΛΟ-ΑΤΚΙΩ χώρος, και τελευταία ένας χώρος με συντρόφισσες και συντρόφους ξεχωριστών φυλών. Μετά από δύο χρόνια πανδημίας, μια νέα γενιά επικεντρώθηκε στο ζήτημα του φύλου. Η παράδοση του “χώρου των γυναικών” αμφισβητήθηκε: στο ερώτημα του φύλου, άραγε αναγνωρίζουμε τις γυναίκες ως επαναστατικό υποκείμενο; Η μήπως θα έπρεπε να ανοίξουμε περισσότερο έναν “χώρο καταπιεσμένων φυλών”;

Πέρυσι, ένα μεγάλο μέρος της συζήτησης αφορούσε φυσικά και τις διαφορετικές παραδόσεις, τις δυσκολίες με τη μετάφραση/γλώσσα και την έλλειψη κοινής αντίληψης για τη λέξη “γυναίκα”. Ιδιαίτερα μετά από δύο χρόνια απουσίας της κατασκήνωσης και μια εντελώς νέα σύνθεση συμμετεχόντων. Φέτος οι συζητήσεις πραγματοποιήθηκαν πριν από την κατασκήνωση και κατέληξαν σε μια γενική συμφωνία να διατηρηθεί ένας ειδικός χώρος για τις φεμινίστριες που αναγνωρίζουν τον εαυτό τους ως γυναίκες και/ή που γίνονται αντιληπτές ως γυναίκες.

Για πρώτη φορά η στατιστική της κατασκήνωσης περιελάμβανε και άτομα που δεν αναγνωρίζονται ούτε ως άντρες ούτε ως γυναίκες -ήταν το 18% των συμμετεχόντων στην κατασκήνωση (!). Αυτό το γεγονός δρομολογεί επίσης την ιδέα ενός νέου trans-χώρου.

Μια εμπνευσμένη στάση των νέων

Ίσως να οφείλεται στην εστίαση των νέων γενεών στη συνείδηση και στην την αποδοχή των διαφορών, σε έναν πιο ειλικρινή αγώνα κατά της πατριαρχίας παρά σε ή οτιδήποτε άλλο. Είναι πολύ ξεκάθαρο ότι η στάση των νεότερων συντρόφων/-ισσών μας αποτελεί πηγή εμπνευσης, ιδιαίτερα καθώς είναι πολύ ανεκτική και θετική. Αυτοί οι σύντροφοι τολμούν να θέτουν ερωτήματα και να αμφισβητούν τις ίδιες τις δικές τους εμπειρίες και πεποιθήσεις. Δεν τους βλέπετε να κάνουν διαλέξεις μεταξύ τους για τη “σωστή μαρξιστική ανάλυση”, έχουν μια ανοιχτή στάση απέναντι σε διαφορετικές εμπειρίες και καταστάσεις. Οι συζητήσεις για την “οικοδόμηση κόμματος” και η εμπειρία των πλατιών πολιτικών κομμάτων, από την Κόκκινο-Πράσινη Συμμαχία στη Δανία ως το

Podemos στην Ισπανία και το Bloco στην Πορτογαλία, εξακολουθούν να βρίσκονται στην επικαιρότητα της κατασκήνωσης. Όμως, δεν είναι πλέον με τη μορφή μιας θέσης προς υποστήριξη, είναι περισσότερο μια ανοιχτή στάση απέναντι στα λάθη και στην ανταλλαγή εμπειριών. Αυτός ο τρόπος συζήτησης θα πρέπει να αποτελέσει έμπνευση για τις παλαιότερες γενιές.

Το μεγάλο πρόβλημα... και η θετική του πλευρά

Το μεγάλο πρόβλημα του κάμπινγκ, που αποτελεί και αντανάκλαση της ευρωπαϊκής αριστεράς, είναι ότι η κατασκήνωση για άλλη μια φορά συρρικνώθηκε περαιτέρω... Μόνο 150 συμμετοχές από 9 χώρες: πολύ μακριά από τους συνήθεις αριθμούς των 300-500 συμμετοχών. Αυτό είναι μια σαφής ένδειξη της ίδιας της κατάστασης των διαφόρων οργανώσεων αλλά και της κατάστασης των διεθνών ανταλλαγών μέσα στην αριστερά. Ακόμα και αν ο κόσμος έχει γίνει μικρότερος, η συνάντηση πολιτικών συντρόφων, η συζήτηση πολιτικής σε διεθνή κλίμακα και η ανταλλαγή εμπειριών πέρα από τα σύνορα, εξακολουθεί να είναι μια εμπειρία που ανοίγει τα μάτια. Και για τις νέες γενιές, είναι ίσως μια ακόμα πιο ιδιαίτερη εμπειρία, γιατί η πλειοψηφία των κοινωνικών κινημάτων και κομμάτων δεν προσφέρει πλέον τέτοιες τις δυνατότητες.

Αν το μέγεθος της κατασκήνωσης ήταν μικρότερο, επέτρεψε ωστόσο τις σχέσεις μεταξύ αντιπροσωπειών να είναι ακόμη μεγαλύτερη. Έμοιαζε πολύ πιο εύκολο να συναναστρέφεσαι με ξένους συντρόφους που δεν γνώριζες. Έτσι, από πολλές απόψεις φαίνεται ότι ο διεθνισμός ήταν ακόμα πιο ισχυρός ακόμα...

Με πολλούς τρόπους οι θεμελιώδεις ιδέες του κάμπινγκ, η εμπειρία ενός άμεσου διεθνισμού και η παροχή ενός συγκεκριμένου αυτοοργανωμένου χώρου για τα νέους και νέες, φαίνεται να λειτουργεί ακόμα -έστω και αν οι χρονικότητες και τα περιεχόμενα αλλάζουν διαρκώς.

29/02/2023

*Ο Jonathan Simmel είναι μέλος του SAP, δανέζικου τμήματος της 4ης Διεθνούς.

